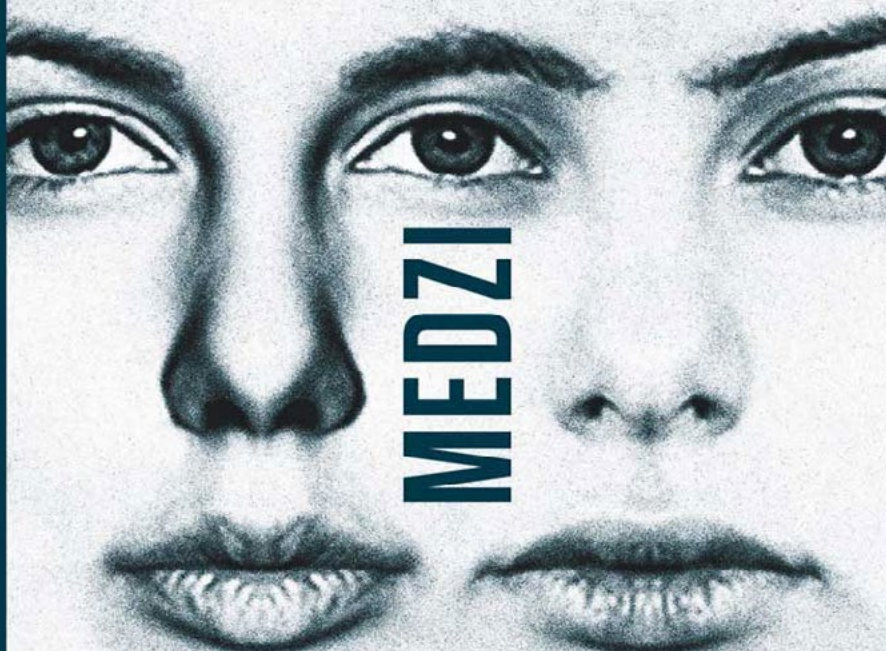

MANŽELKA

Sarah Pekkanen

Greer Hendricks

MEDZI

NAMI

Ljndeni

Manželka medzi nami

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Sarah Pekkanen, Greer Hendricks
Manželka medzi nami – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Sarah Pekkanen

Greer Hendricks

MANŽELKA MEDZI NAMI

Greer:

S láskou a vdakou Johnovi, Paige a Alexovi

Sarah:

Všetkým tým, ktorí ma povzbudzovali, aby som napísala túto knihu.

Toto je literárne dielo. Všetky postavy, organizácie a udalosti zobrazené v tomto románe sú buď výsledkom autorkinej fantázie, alebo sú fiktívne.

ČASŤ

PRVÁ

PROLÓG

Rázne kráča po chodníku, plavé vlasy jej poskakujú na pleciach, líca má zapýrené, z predlaktia jej visí športový vak. Keď príde k svojmu domu, siahne do kabelky a vyberie kľúče. Na ulici je hlučno a rušno, žlté taxíky sa ženú okolo, ľudia sa vracajú z práce a podaktorí vojdú do lahôdok na rohu. Ale ja z nej nespúšťam oči.

Zastane vo vchode a krátko sa obzrie cez plece. Akoby ma šľahla elektrina. Som zvedavá, či cíti môj pohľad. Nazýva sa to detekcia pohľadom – schopnosť vycítiť, keď nás niekto pozoruje. Celý systém v mozgu sa venuje tomuto genetickému dedičstvu po predkoch – spoliehali sa naň, aby sa nestali korisťou zvierat. Vypestovala som si takúto ochranu – pocítim na koži statickú elektrinu a zároveň zdvihnem hlavu a hľadám pár očí. Prišla som na to, aké nebezpečné je nevšímať si toto varovanie.

Ale ona sa jednoducho otočí naspäť, otvorí dvere, zmizne vnútri a nikdy sa nepozrie mojím smerom.

Nevie, čo som jej urobila.

Neuvedomuje si škodu, ktorú som napáchala; skazu, ktorú som uviedla do pohybu.

Pre túto krásnu mladú ženu s tvárou v tvare srdca a neodolateľným telom – kvôli ktorej ma opustil môj manžel Richard – som rovnako neviditeľná ako holub, čo vedľa mňa zobe omrvinky.

Vôbec netuší, čo sa jej stane, ak bude takto pokračovať ďalej. Ani trochu.

PRVÁ KAPITOLA

Nellie nevedela povedať, čo ju zobudilo. Ale keď otvorila oči, pri nohách postele stála žena oblečená v jej bielych čipkových svadobných šatách a hľadela na ňu.

Nellie sa zadrel výkrik v hrdle a vrhla sa za bejzbalovou pálkou opretou o nočný stolík. Potom si jej oči zvykli na zrnité svetlo úsvitu a srdce sa jej trochu utíšilo.

Priškrtené sa zasmiala, keď si uvedomila, že jej nič nehrozí. Boli to len svadobné šaty v igelitovom obale, zavesené na dverách skrine, kam ich dala včera, keď ich vyzdvihla vo svadobnom salóne. Živôtik a široká sukňa boli vypchaté pokrkványm hodvábnym papierom, aby si udržali tvar. Nellie padla späť na vankúš. Keď sa jej dych spomalil, pozrela na hranaté modré čísla budíka na nočnom stolíku. Zasa je príliš skoro.

Natiahla ruky nad hlavu a ľavou vypla budík, skôr než sa rozozvučí. Zásnubný diamantový prsteň, ktorý dostala od Richarda, bol na jej prste ťažký a cudzí.

Už ako dieťa nevedela ľahko zaspať. Jej mama nemala trepezlivosť s uspávacími rituálmi, ale otec jej jemne hladkal chrbát a cez látku nočnej košele naň písal celé vety. Lúbim ťa. Si neobyčajná... a ona sa snažila uhádnuť jeho odkaz. Inokedy kreslil vzory – kruhy, hviezdy, trojuholníky – a trvalo to dovtedy, kým sa rodičia nerozviedli a on sa neodšťahoval, keď mala deväť rokov. Potom líhala sama v posteli pod ružovo-fialovým pásikavým paplónom a civela na flák od vody, ktorý špatil strop.

Keď konečne zaspala, zvyčajne spala tvrdo sedem, osem hodín – hlboko a bez snov –, až ju mama musela niekedy potriasť, aby sa zobudila.

Ale po jednej októbrovej noci v poslednom ročníku na vysokej sa to zrazu zmenilo.

Nespavosť sa prudko zhoršila a spánok jej prerušovali živé sny a náhle precitnutia. Raz prišla na raňajky v dome univerzitného sesterstva Chí Omega a sestry jej povedali, že vykrikovala čosi nezrozumiteľné. Nellie sa to pokúsila odbiť: „To je len stres zo záverečných skúšok. Skúška z psychológie má byť zabijak.“ A potom si šla po ďalšiu šálku kávy.

Nato sa Nellie donútila navštíviť školskú psychologičku, ale napriek miernemu pobádaniu nebola schopná hovoriť o tej noci na začiatku jesene, ktorá sa začala pitím vodky a smiechom a skončila sa policajnými sirénami a beznádziejou. S terapeutkou sa stretla dvakrát, no tretiu schôdzku zrušila a nikdy sa k nej nevrátila.

Nellie povedala Richardovi pár podrobností, keď sa prebudila z opakujúcej sa nočnej mory v jeho objatí a on jej hlbokým hlasom šepkal do ucha: „Držím ťa, zlatko. So mnou sa nemusíš báť.“ Zakliesnená v jeho objatí cítila bezpečie, po akom túžila celý život, ešte aj pred tou udalosťou. S Richardom po boku bola konečne schopná znova sa poddať zraniteľnosti, ktorú so sebou prináša hlboký spánok. Bolo to, akoby sa nepevná zem pod jej nohami ustálila.

Minulú noc však strávila sama vo svojom starom byte na prízemí domu z hnedého pieskovca. Richard bol na služobnej ceste v Chicagu a jej spolubývajúca a najlepšia kamarátka Samantha spala u nového priateľa. Zvuky New Yorku prenikali dnu cez múry: trúbenie klaksónov, občas nejaký výkrik, štekot psa... Hoci zločinnosť na Upper East Side bola najnižšia na celom Manhattane, aj tak mala na oknách ocelové mreže a na dverách tri zámkové vrátane tej hrubej, ktorú si dala namontovať,

keď sa sem nastáhovala. Napriek tomu potrebovala ešte jeden pohár chardonnay, aby zaspala.

Nellie si počúchala rozospaté oči a pomaly sa vysúkala z posteľe. Obliekla si froté župan a znova sa pozrela na svadobné šaty, uvažujúc, či má urobiť v maličknej skriní miesto, aby sa vmestili dnu. Mali však príliš širokú sukňu. Vo svadobnom salóne medzi svojimi nadýchanými sestrami s našitými flitrami vyzerali jednoducho a elegantne ako vlasy hladko začesané do uzla medzi natupírovanými drdolmi. Ale pri kľbku jej šiat a chatrnej knižničky z IKEA v zapratanej spálni sa nebezpečne blížili k róbe Disneyho princeznej.

Na výmenu však už bolo neskoro. Svadba sa rýchlo blížila a všetko bolo nachystané vrátane svadobných figúrok na tortu v podobe plavovlasej nevesty a švárneho ženícha, stvárnenných v dokonalej póze.

„Ježiši, veď vyzerajú ako vy dvaja,“ zvolala Samantha, keď jej Nellie ukázala obrázok klasických porcelánových figúrok, ktorý jej Richard poslal e-mailom. Figúrky patrili jeho rodičom, a keď ju požiadal o ruku, vybral ich zo skladu v pivnici svojho domu. Sam pokrčila nosom. „Nenapadlo ti niekedy, že je až príliš dobrý na to, aby to bola pravda?“

Richard mal tridsaťšesť rokov, o deväť viac ako Nellie, a bol úspešným manažérom hedžových fondov. Mal šlachovitú postavu ako bežec a bezstarostný úsmev, ktorý neladil s intenzívnym pohľadom sýtomodrých očí.

Na prvom rande ju vzal do luxusnej francúzskej reštaurácie a znalecky rozoberal so somelierom biele burgundské vína. Keď šli v zasneženú sobotu na druhé rande, upozornil ju, aby sa teplo obliekla, a zjavil sa s dvoma krikľavozelenými plastovými bobmi. „Zoberiem ťa na najlepší kopec v Central Parku,“ povedal.

Mal na sebe vyblednuté džínsy a vyzeral v nich práve tak dobre ako v perfektné sediacom obleku.

Nellie to myslela vážne, keď odpovedala Sam: „Každý jeden deň.“

Potlačila ďalšie zívnutie, keď tichučko vystupovala po siedmich schodíkoch do kuchynky na galérii a linoleum ju chladilo do bosých nôh. Zažala svetlo na strope a uvidela, že Sam zasa nechala po sebe spúšť, keď si sladila čaj medom. Viskózna hmota stiekla po pohári a v lepkavej mláčke sa pechorila ploštica. Aj po rokoch strávených na Manhattane sa jej pri takomto pohľade obracal žalúdok. Nellie schmatla jeden zo špinavých Saminých pohárov z drezu a plošticu ním prikryla. Nech si s tým poradí, pomyslela si. Čakala, kedy bude hotová káva, a zatiaľ si otvorila laptop. Začala si prezeráť poštu – prišiel kupón z GAP-u, mama, z ktorej sa očividne stala vegetariánka, žiadala Nellie, aby bol na obede aj bezmäsitý chod, a ešte upozornenie, že treba poslať platbu na kreditnú kartu.

Nellie si naliala kávu do hrnčeka ozdobeného srdiečkami a nápisom *Najlepšia učiteľka na svete* – so Samanthou, ktorá tiež učila v predškolskom zariadení Learning Ladder, Vzdelávací rebrík, mali v kredenci takmer tucet rovnakých hrnčiekov – a vďačne sa napila. Dnes mala jarné rodičovské stretnutie s desiatimi rodičmi Medviedat, jej trojročných detí. Bez kofeínu by hrozilo, že v „tichom kúte“ zaspí, a to sa nesmelo stať. Prví boli na rade Porterovci, ktorí sa nedávno rozčulovali, že v triede sa nevenujú dostatočne rozvoju kreativity. Navrhli jej, aby namiesto domčeka pre bábiky postavila obrovské típí, a poslali jej link na jedno, ktoré sa predávalo za 229 dolárov.

Porterovci jej budú chýbať len o trošku menej ako ploštice, keď sa presťahuje k Richardovi, pomyslela si. Pozrela na Samanthin hrnček a zmocnil sa jej pocit viny. Papierovou vreckovkou rýchlo zobrala chrobáka a spláchla ho do záchoda.

Keď si púšťala sprchu, začal jej zvoniť mobil. Zakrútila sa do uteráka a ponáhľala sa do spálne po kabelku. Telefón v nej však nebol – vždy ho položila niekde inde. Nakoniec ho našla zachumlaný v záhyboch paplóna.

„Haló?“

Žiadna odpoveď.

Na displeji sa ukázalo utajené číslo. Hneď nato sa na ňom objavilo upozornenie, že má hlasovú správu. Stisla tlačidlo, ale počula len jemný, pravidelný zvuk. Dýchanie.

Telefónny predaj, povedala si, keď hádzala mobil späť na posteľ. O nič nejde. Prehnala to, ako sa jej to občas stáva. Bola len všetkým ochromená. Nakoniec, v nasledujúcich týždňoch sa pobalí, nastahuje sa k Richardovi a s kyticou bielych ruží vykročí v ústrety novému životu. Zmena je vždy náročná a ju čakalo priveľa zmien naraz.

Ale bol to tretí telefonát v posledných týždňoch.

Pozrela na vchodové dvere. Ocelová západka bola zasunutá. Vykročila do kúpeľne, potom sa vrátila a vzala si so sebou mobil. Položila ho na kraj umývadla, zamkla za sebou, uterák prevesila cez tyč a vošla do sprchy. Odskočila, keď ju zasiahol prúd studenej vody, upravila jej teplotu a pošúchala si ramená.

Malý priestor naplnila para; nechala si vodu stekať po tvrdých uzloch na pleciach a dolu chrbtom. Po svadbe si zmení priezvisko. Možno si zmení aj telefónne číslo.

Obliekla si plátenné šaty a na bledé riasy si nanášala maskaru – pekne sa obliekala a maľovala jedine na rodičovské združenie a záverečnú ceremóniu v materskej škole –, keď sa mobil rozvibroval a na porcelánovom umývadle znel plechovo a hlasno. Strhla sa, špirála maskary vystrelila nahor a zanechala čiernu stopu pri obočí.

Nellie pozrela na mobil a uvidela esemesku od Richarda.

Nemôžem sa dočkať, keď ťa večer uvidím, krásavica! Počítam každú minútu! Lúbim ťa!

Keď hľadela na slová svojho snúbenca, konečne sa jej uvoľnil dych, ktorý mala celé ráno zaseknutý v hrudi. *Aj ja ťa ľúbim*, napísala mu.

Dnes večer mu povie o tých telefonátoch. Richard jej naleje pohár vína a položí si jej nohy do lona, zatiaľ čo sa budú rozprávať. Možno nájde spôsob, ako zistiť to neznáme číslo. Urobila posledné úpravy, potom zdvihla ťažkú tašku a vyšla do bledého slnečného svitu.

DRUHÁ KAPITOLA

Zobudí ma ostrý hvizd čajníka tety Charlotte. Neduživé svetlo sa vkráda dnu cez štrbiny v žalúziách a vrhá bledé pásy na moje telo skrútené v embryonálnej polohe. Ako to, že už je ráno? Aj po mesiacoch spávania na úzkej posteli – a nie na obrovskej manželskej, o ktorú sme sa delili s Richardom – stále spím na ľavej strane. Plachta podo mnou je studená. Robím miesto duchovi.

Ráno je vôbec najhoršie, pretože na krátku chvíľu mám úplne jasnú myseľ. Oddalovanie je veľmi kruté. Krčím sa pod prikrývkou a mám pocit, akoby na mne ležala obrovská ťarcha.

Richard je teraz zrejme s mojou peknou mladou náhradníčkou, upiera na ňu sýtomodré oči a prstom jej prechádza po líci. Niekedy ho dokonca počujem hovoriť tie krásne veci, ktoré šepkával mne.

Zbožňujem ťa. Budeš so mnou šťastná. Si moje všetko.

Srdce mi bije, každý pravidelný úder ma takmer zabolí. Dýchaj zhlboka, pripomínam si v duchu. Ale nefunguje to. Nikdy to nefunguje.

Keď pozorujem ženu, pre ktorú ma Richard opustil, vždy mi udrie do očí, aká je mierna a nevinná. Ako ja, keď sme sa s Richardom stretli po prvý raz a on mi vzal tvár do dlaní tak nežne, akoby to bol krehký kvet, ktorý nechce poškodiť.

Ešte aj v tých prvých opojných mesiacoch sa niekedy zdalo, akoby to bolo trochu strojené – akoby on bol strojený. Ale nezáležalo na tom. Richard bol starostlivý, charizmatický, doko-

nalý. Zamilovala som sa doňho takmer okamžite. A nikdy som nepochybovala o tom, že aj on miluje mňa.

No teraz už so mnou skončil. Odstahovala som sa z nášho koloniálneho domu so štyrmi spálňami, lomenými oblúkmi nad dverami a hustým zeleným trávnikom. Tri spálne ostávali počas nášho manželstva prázdne, slúžka ich však aj tak každý týždeň upratovala. Vždy som si našla výhovorku a odišla z domu, keď otvorila ich dvere.

Kvílenie sanitky dvanásť poschodí podo mnou ma nakoniec prinúti vstať z postele. Osprchujem sa, vysuším si vlasy a všimnem si, že mám odrastené korienky. Vytiahnem krabičku s farbou na vlasy Clariol Caramel Brown spod umývadla, aby mi pripomenula, že sa mám o to večer postarať.

Preč sú tie dni, keď som platila – nie, keď Richard platil – stovky dolárov za ostrihanie a farbenie.

Otvorím starožitnú skriňu z čerešňového dreva, ktorú teta Charlotte kúpila na blšom trhu a sama zrenovovala. Mala som šatník väčší než izba, v ktorej teraz stojím. Vešiaky plné oblečenia usporiadaného podľa farby a ročného obdobia. Štôsy džínsov od módnych návrhárov v rôznom štádiu vyšúchania. Popri jednej stene sa ťahala celá dúha kašmírových svetrov.

Tieto veci pre mňa nikdy veľa neznamenali. Väčšinou som nosila pohodlné nohavice na jogu a kašmírové svetre. A skôr než Richard prišiel domov, prezliekla som sa do niečoho štýlovejšieho.

Teraz som však rada, že som si vzala niekoľko kufrov lepšieho oblečenia, keď mi Richard povedal, aby som sa odsťahovala z domu vo Westchestri. Ako predavačka v obchodnom dome Saks na druhom poschodí s návrhárskymi značkami závisím od provízií, takže je životne dôležité, aby som pôsobila exkluzívne. Pozerám na šaty zoradené v skrini s takmer vojenskou presnosťou a vyberiem si Chanel v tyrkysovej farbe vajícok červienky. Jeden z charakteristických gombíkov je preliačený a kostým

na mne visí väčšími než naposledy, čo bolo pred milión rokmi. Nemusím sa vážiť, aby som vedela, že som priveľmi schudla. Pri výške 170 centimetrov musím zužovať dokonca aj veľkosť 34.

Vojdem do kuchyne, kde sa teta Charlotte kŕmi gréckym jogurtom s čerstvými čučoriedkami, a pobozkám ju. Pokožku na líci má jemnú ako mastencový púder.

„Vanessa! Spala si dobre?“

„Áno,“ zaklamem.

Bosá a v cvičebnom úbore na tai či stojí pri kuchynskom pulte a cez okuliare hľadá na nákupný zoznam, ktorý si píše na zadnú stranu starej obálky medzi hltmi raňajok. Pre tetu Charlotte je tempo kľúčom k emočnému zdraviu. Vždy ma nabáda, aby som s ňou šla na prechádzku po SoHo alebo na prednášku o umení v Y, či na film do Lincolnovho centra... ale zistila som, že aktivita mi nepomáha. Nakoniec, obsedantné myšlienky za vami prídu všade.

Odlamujem si z celozrnného toastu a do tašky si strčím jablko a proteínovú tyčinku na obed. Viem, že tete Charlotte odľahlo, keď som si našla prácu, a nielen preto, lebo to naznačuje, že už mi je lepšie. Narušila som jej spôsob života: zvyčajne trávi dopoludnie v ďalšej spálni, ktorá jej slúži ako umelecký ateliér, a nanáša husté olejové farby na plátno, vytvárajúc snové svety, o tolko krajšie než ten, v ktorom žijeme. No nikdy sa nestážuje. Keď som bola malá a mama mala svoje „dni so zhasnutým svetlom“, zavolala som jej staršej sestre tete Charlotte. Stačilo zašepkať „Zasa oddychuje“, a teta prišla, položila na dlážku tašku s vecami na prespatie, natiahla ku mne ruky fľakaté od farieb a pritúlila si ma v objatí, ktoré voňalo po ľanovom oleji a levanduli. Nemala deti, a tak si sama mohla určovať, čo bude v živote robiť. Bolo mojím veľkým šťastím, že som sa nachádzala v jeho centre, keď som to najviac potrebovala.

„Brie... hrušky...“ mrmle si teta Charlotte, keď zapisuje položky do zoznamu, rukopis má samú slučku a kučierku. Oce-

ľavosivé vlasy má vypnuté v neporiadnom drdole a eklekticky rozložené predmety pred ňou – kobaltovomodrá sklenená guľa, masívny purpurový hrnček a strieborná lyžica – vyzerajú ako predloha na zátišie. Jej byt s tromi spálňami je rozľahlý, keďže ho teta Charlotte a strýko Beau, ktorý zomrel už pred mnohými rokmi, kúpili v tejto štvrti, skôr než ceny nehnuteľností vyleteli až do neba, ale vzbudzuje dojem príjemného starého farmárskeho domu. Drevené dlážky sú šikmé a vŕzgajú a každá izba je vymaľovaná inou farbou – karamelovožltou, zafírovomodrou, mätovozelenou.

„Dnes večer bude ďalší salón?“ spýtam sa a teta prikývne.

Odkedy s ňou bývam, rovnako pravdepodobne u nej v obývačke nájdem skupinu prvákov z Newyorskej univerzity ako kritikov umenia z *New York Times* a niekoľkých majiteľov ateliérov. „Cestou domov kúpim víno,“ ponúknem sa. Je dôležité, aby ma teta Charlotte nevnímala ako príťaž. Ostala mi totiž len ona.

Zamiešam si kávu a rozmýšľam, či Richard pripravuje svojej novej láske kávu a nosí jej ju do postele, kde ho ona čaká celá rozospatá a rozohriata pod páperovým paplónom, o ktorý sme sa delili my dvaja. Pery sa jej zvlínia v úsmeve, keď ho pred ním odhrnie. Často sme sa s Richardom milovali ráno. „Nech sa cez deň stane čokoľvek, aspoň máme toto,“ vravieval. Žalúdok sa mi skrúti a odsuniem toast. Pozriem na náramkové hodinky od Cartiera, Richardov darček na naše piate výročie, a prstom prejdem po hladkom zlate.

Dodnes cítim, ako mi zdvihol ruku a navliekol ich na zápästie. Niekedy s istotou zavoniam na svojom oblečení – aj keď bolo v čistiarni – závan citrusovej vône mydla L’Occitane, ktorým sa umýval. Je so mnou stále spojený, taký blízky, a predsa hmlistý ako tieň.

„Myslím, že by ti naozaj prospelo, keby si sa k nám pridala.“

Chvilú mi trvá, kým precitnem. „Možno,“ odpoviem, hoci viem, že to neurobím. Oči tety Charlotte zmäknú – uvedomila

si, že myslím na Richarda. Nepozná však skutočný príbeh nášho manželstva. Myslí si, že sa hnal za mladostou tak ako tolčí muži pred ním, a preto ma odložil. Myslí si, že som obeť; ďalšia žena skosená blížiacim sa stredným vekom.

Súcit by jej zmizol z tváre, keby vedela, akú rolu som zohrala v našom konci.

„Musím bežať,“ poviem. „Ale pošli mi správu, ak by si potrebovala ešte niečo z obchodu.“

Prácu predavačky som dostala len pred mesiacom a už ma dvakrát napomínali pre neskorý príchod. Musím nájsť lepši spôsob, ako zaspať; po práškoch, ktoré mi predpísal lekár, som ráno spomalená. Nebola som zamestnaná takmer desať rokov. Ak prídem o túto prácu, kto ma prijme?

Prehodím si cez plece ťažkú tašku, z ktorej vykúkajú takmer nepoškvrnené topánky od Jimmyho Chooa, zaviažem si obnosené tenisky a dám do uší slúchadlá. Cestou do Saksu – pešo je to asi päťdesiat blokov – si púšťam podcasty z psychológie. Keď počúvam o obsedancii iných, občas ma to odvedie od tej mojej.

Zastreté slnko, ktoré ma privítalo, keď som sa zobudila, ma klamlivo priviedlo k predstave, že sa vonku oteplí. Obrním sa proti nárazom ostrého jarného vetra a vykročím z Upper West Side do strednej časti Manhattanu.

Moja prvá zákazníčka je investičná bankárka, ktorá sa predstaví ako Nancy. V práci toho má veľa, vysvetľuje, ale rannú schôdzku jej nečakane zrušili. Je drobná, má naširoko posadené oči a je ostrihaná „na chlapca“, a nájsť niečo k jej chlapčenskému vzhľadu nebude ľahké. Poteším sa tomuto rozptýleniu.

„Musím sa obliekať seriózne, lebo inak ma nebudú brať vážne,“ povie. „Veď sa na mňa pozrite! Ešte aj teraz si odo mňa pýtajú preukaz.“

Kým ju nenápadne odvádzam od sivého nohavicového kostýmu, všimnem si, že nechty má obhryzené až do mäsa. Uvidí

môj pohľad a strčí si ruky do vreciek na kabátiku. Rozmýšľam, ako dlho vydrží na svojom mieste. Možno si nájde niečo iné – možno v službách so zameraním na životné prostredie alebo práva detí –, skôr než ju táto práca zlomí.

Siahnem po úzkej sukni a hodvábnej blúzke so vzorkou. „Možno niečo pestrejšie?“ navrhнем jej.

Keď sa prechádzame po predajni, rozpráva mi o celomestských cyklistických pretekoch, na ktorých sa chce na budúci mesiac zúčastniť napriek tomu, že netrénovala, a o rande naslepo, ktoré pre ňu organizuje kolegyňa. Vyberiem viac kúskov a ukradomky si ju prezerám, aby som lepšie odhadla jej postavu a tón pleti.

A potom zbadám úchvatné čierno-biele kvetované pletené šaty od Alexandra McQueena a zastavím sa. Rukou zľahka prebehnem po látke a srdce sa mi rozbúcha.

„Pekné,“ zhodnotí Nancy.

Zatvorím oči a spomeniem si na večer, keď som mala oblečené takmer navlas rovnaké šaty.

Richard prišiel domov s veľkou bielou krabicou previazanou červenou stuhou. „Obleč si ich dnes večer,“ povedal, keď som v nich pózovala. „Vyzeraš úchvatne.“ Popíjali sme šampanské na galavečere Alvina Aileyho a ja som sa smiala s jeho kolegami. Ruku mal položenú na mojom páse. „Vykašlime sa na večeru,“ zašepkal mi do ucha. „Podľme domov.“

„Je vám dobre?“ spýta sa Nancy. „Áno,“ odpoviem, ale stiahne sa mi pritom hrdlo. „Tieto šaty vám nebudú sedieť.“

Nancy sa zatvári prekvapene a ja si uvedomím, že som to povedala veľmi ostro.

„Tieto.“ Siahnem po klasických priliehavých šatách farby paradajky.

Vykročím ku skúšobným kabínkam, šaty mi ťažka ovísajú na rukách. „Myslím, že na začiatok máme dosť.“

Zavesím oblečenie na tyč tiahnucu sa pozdĺž steny a sústreďujem sa na poradie, v ktorom by si ho podľa mňa mala skúšať.

Orgovánový kabátik, ktorý ladí s jej olivovou pletou, je na rade prvý. Najlepšie je začínať kabátikmi, lebo zákazníčka sa nemusí vyzliecť, keď si ich skúša.

Vyberiem pančuchy a ihličky, aby mohla sukne a šaty lepšie ohodnotiť. Na konci si Nancy vyberie kabátik, dvojce šaty – vrátane tých červených – a kostým v námorníckej modrej. Zavolám krajčírku, aby jej zahla okraj sukne od kostýmu, a poviem Nancy, že idem nablokovat jej nákup.

Ťahá ma to však naspäť k čierno-bielym šatám. Visia tam tri kusy. Prehodím si ich cez ruku, odnesiem do skladu a skryjem za poškodeným tovarom.

Vrátim sa s účtom a Nancinou kreditnou kartou, práve keď si oblieka svoje oblečenie do práce.

„Ďakujem vám,“ povie mi. „Sama by som si tieto šaty nikdy nevybrala, ale teším sa na ne.“

Túto časť svojej práce mám naozaj rada – keď sa vďaka mne zákazníčky cítia dobre. Keď si ženy skúšajú šaty a mňajú peniaze, väčšina z nich sa pýta: *Vyzerám tučná? Zaslúžim si ich? Som to ja?* Velmi dobre poznám tieto pochybnosti, lebo sama som veľa ráz stála v kabínke a rozmyšľala, kým mám byť.

Natiahnem na Nancino nové oblečenie dlhý obal a podám jej ho. Na chvíľku sa zamyslím, či nemá teta Charlotte pravdu. Ak sa budem pohybovať stále dopredu, možno myseľ bude nakoniec nasledovať smerovanie môjho tela.

Po Nancinom odchode obslúžim ešte niekoľko zákazníčok a potom sa vyberiem do kabínok vrátiť naspäť oblečenie, ktoré si skúšali a nevzali. Keď vyrovnávam šaty na vešiakoch, začujem hovor z dvoch susediacich kabínok.

„Och, ten Alaia vyzerá príšerne. Som v tých šatách taká nafúknutá. Tá servírka určite klamala, keď povedala, že sójová omáčka má nízky obsah sodíka.“

Ihneď spoznám tú južanskú kadenciu: Hillary Searlesová, manželka Georgea Searlesa, jedného z Richardových kolegov. S Hillary

sme za tie roky boli spolu na nespočetných večeriach a pracovných akciách. Vypočula som si jej názory na verejné školy verzus súkromné, Atkinsovú diétu verzus zónovú a na Sv. Bartolomeja verzus Amalfitánske pobrežie. Dnes by som ju nevydržala počúvať.

„Haló, je tu nejaká predavačka? Potrebujeme inú veľkosť!“ ozve sa hlas.

Dvere skúšobnej kabínky sa rozletia a objaví sa v nich žena. Vyzerá presne ako Hillary, má ešte aj rovnaké ryšavé kučery, takže to nemôže byť nik iný, len jej sestra. „Slečna! Obslúžite nás? Tá druhá predavačka niekam zmizla.“

Skôr než stihnem odpovedať, zazriem oranžový záblesk a problémové šaty značky Alau sa mihnú vo dverách kabínky. „Máte ich vo veľkosti štyridsaťdva?“

Ak Hillary minie 3 100 dolárov na tieto šaty, stojí mi za to odpovedať na jej otázky.

„Pozriem sa,“ odvetím. „Ale Alaia vám nič neodpustí bez ohľadu na to, čo ste mali na obed... prinesiem vám aj štyridsaťštvorku, pre prípad, že vám budú malé.“

„Váš hlas mi je známy.“ Hillary vyzrie von, skrývajúc za dverami telo spuchnuté od sodíka. Vykríkuje, vyvalí na mňa oči a má čo robiť, aby nevybehla von. „Čo tu robíš?“

Jej sestra do toho vpadne: „Hill, s kým sa to rozprávaš?“

„Vanessa je stará kamarátka. Je vydatá – ech, bola vydatá – za jedného z Georgeových partnerov. Počkaj chvíľu, dievča! Len si na seba niečo hodím.“ Keď sa znova objaví, stisne ma v náručí a ovalí ma jej kvetinový parfum.

„Vyzeráš inak. Čo sa zmenilo?“ Založí si ruky v bok a ja sa nútím vydržať jej podrobnú prehliadku. „Na začiatok, ty potvor-ka, si úplne tenučká. Ty by si mohla Alaia nosiť bez problémov. Takže teraz tu pracuješ?“

„Áno. Rada ťa vidím...“

Ešte nikdy som nebola taká vďačná, že zazvonil telefón a prerušil nás. „Haló,“ zašvitorí Hillary. „Čože? Horúčku? Určite?

Pamätáte si, ako vás naposledy oklamala... Dobre, dobre. Hneď som tam.“ Otočí sa k sestre. „To bola zdravotná sestra zo školy. Podľa nej je Madison chorá. Pošlú decko domov, len čo potiahne nosom, vážne.“

Nahne sa ku mne, aby ma znova objala, a diamantovou náušnicou ma škrabne na líci. „Poďme spolu niekedy na obed a povieme si všetky novinky. Zavolaj mi!“

Keď Hillary so sestrou klopokajú opätkami smerom k výťahu, zbadám v kabínke na stoličke platinový náramok. Schmatnem ho a náhlím sa za Hillary. Už-už na ňu chcem zavolať, keď sa ku mne donesie jej hlas: „Chuderka,“ povie sestre a v hlase má skutočnú ľútosť. „Jemu ostal dom, autá, všetko...“

„Vážne? Čo nemala právnik?“

„Úplne sa zosypala,“ pokrčí Hillary plecami.

Bolo to, akoby som narazila do neviditeľnej steny.

Pozerám, ako sa vzdaľuje. Keď stisne tlačidlo výťahu, otočím sa a idem späť do kabínky pozbierať z dlážky hodvábne a ľanové oblečenie, ktoré si skúšala. Ale najprv si natiahnem platinový náramok na zápästie.

Krátko pred koncom nášho manželstva sme s Richardom usporiadali u nás doma koktailový večierok. Vtedy som videla Hillary naposledy. Večer sa začal trochu stresujúco, lebo občerstvenie a čašníci nedorazili načas. Richard bol nahnevaný – na nich, na mňa, že som ich neobjednala o hodinu skôr, na celú situáciu –, ale statočne sa postavil k provizórnemu baru v obývačke, miešal martini s džinom a tonikom, a keď mu jeden z jeho partnerov dal dvadsať dolárov prepitné, vyvrátil hlavu a zasmial sa. Ja som obchádzala hostí a ticho sa ospravedlňovala za plátky syra Brie a trojuholníčky čedaru, ktoré boli krivo nakrájané, a sľubovala, že skutočné pohostenie tu bude čo nevidieť.

„Zlatko? Prinesieš z pivnice pár fliaš vína Raveneau ročník dvetisícdeväť?“ zavolať na mňa Richard cez celú miestnosť. „Mi-

nulý týždeň som objednal celú debničku. Leží na prostrednej polici v chladničke na víno.“

Stuhla som, mala som pocit, že sa všetci na mňa pozerajú. Hillary stála pri bare. To ona si zrejme vypýtala tú značku a ročník – bolo to jej obľúbené víno.

Ako v spomalenom filme som šla do pivnice a oddaľovala tú chvíľu, keď budem musieť Richardovi pred všetkými priateľmi a obchodnými partnermi povedať, čo som už vedela: v našej pivnici nie je žiadne víno značky Raveneau.

Ďalšiu hodinu obsluhujem starú matku, ktorá potrebuje nové šaty na krst svojej menovkyne, a dávam dohromady garderóbu pre ženu, ktorá sa chystá na okružnú plavbu na Aljašku. Cítim sa ako vrece s mokrým pieskom – iskrička nádeje, ktorá vzbĺkla, keď som obsluhovala Nancy, vyhasla.

Tentoraz Hillary uvidím, skôr než ju začujem.

Blíži sa ku mne, keď veším sukňu na vešiak.

„Vanessa!“ zvolá. „Taká som rada, že si ešte tu! Prosím ťa, povedz mi, že si našla...“

Zasekne sa uprostred vety, keď jej oči pristanú na mojom zápästí.

Rýchlo si stiahnem náramok. „Ja som ne... Ja... bála som sa nechať ho v stratách a nálezoch. Napadlo mi, že sa poň vrátiš, alebo by som ti zavolala.“

Tieň jej zmizne z očí. Verí mi. Alebo aspoň mi chce veriť.

„Dcéra je v poriadku?“

Hillary prikývne. „Myslím, že tá malá podvodníčka sa len chcela uliať z hodiny matematiky.“ Zachichoce sa a navlečie si ťažkú platinovú obruč na ruku. „Zachránila si ma. George mi ho dal len pred týždňom na narodeniny. Vieš si predstaviť, keby som mu musela povedať, že som ho stratila? Rozvie...“

Odvráti oči a líca jej sčervenejú. Hillary bola vždy láskavá, spomeniem si. Na začiatku ma dokonca niekedy rozosmiala.

„Ako sa má George?“

„Kopa práce. Vieš, ako to je.“

Ďalšie kratučké odmlčanie.

„Videla si v poslednom čase Richarda?“ Snažím sa o rozmariný tón, ale nevyjde to. Je očividné, že dychtím po informáciách o ňom.

„Och, občas.“

Čakám, ale je jasné, že nechce povedať viac.

„Dobre. Chceš si vyskúšať tie šaty od Alaïu?“

„Mala by som ísť. Prídem inokedy, zlatko.“ Ale cítim, že už nepríde. Hillary zúfalo dúfa, že vidina, ktorú má pred sebou – deravý gombík na dvojročnom kostýme od Chanelovej a vlasy, s ktorými by sa zišlo zájsť ku kaderníkovi –, nie je nákazlivá. Letmo ma objíma a otočí sa na odchod. Ale potom sa znova obráti ku mne.

„Keby som bola na tvojom mieste...“ Zvraští obočie, niečo v sebe spracúva. Rozhoduje sa. „No... myslím, že by som to chcela vedieť.“

To, čo nasleduje, je ako čelná zrážka s vlakom.

„Richard je zasnúbený.“ Jej hlas ku mne letí akoby z veľkej dialky. „Mrzí ma to... Pomyslela som si, že si o tom asi nepočula, a zdalo sa mi, že...“

Zvyšok slov zanikne v hukote v mojej hlave. Prikývnem a zaspaťkujem.

Richard je zasnúbený! Môj manžel sa s ňou skutočne chystá oženit!

Podarí sa mi dôjsť do skúšobnej kabínky. Opriem sa o stenu a zveziem sa na zem, koberec mi oškrie stehná, lebo sukňa sa mi vyhrnula nahor. Potom si prikryjem tvár dlaňami a rozvzlykám sa.

TRETIA KAPITOLA

Na jednej strane starého kostola s vežou, v ktorom sa nachádzalo predškolské zariadenie Vzdelávací rebrík, stáli tri náhrobné kamene z prelomu minulého storočia, zvetrané počasím a ukryté pod korunami stromov. Na druhej strane bolo malé ihrisko s pieskoviskom a modro-žltou preliezačkou. Symboly života a smrti stáli pri kostole, ktorý bol svedkom nespočetných obradov na počesť oboch udalostí.

Na jednom náhrobku bolo vyryté meno Elizabeth Knappová. Zomrela niečo po dvadsiatke a jej hrob stál trochu bokom od ostatných. Nellie sa tak ako vždy vybrala dlhšou cestou, aby nemusela prejsť popri malom cintoríne. No aj tak o tej mladej žene rozmýšľala.

Život jej mohla skrátiť choroba alebo pôrod. Alebo nešťastná udalosť.

Bola vydatá? Mala deti?

Nellie položila na zem tašku a otvorila bezpečnostnú západku na plote okolo ihriska. Vietor šumel v korunách stromov. Elizabeth mala dvadsaťšesť alebo dvadsaťsedem rokov, to si presne nepamätala. Zrazu jej to nedalo pokoja.

Vykročila k cintorínu, že si to overí, no kostolný zvon osemkrát zazvonil hlbokým pochmúrnym tónom vibrujúcim vo vzduchu a pripomenul jej, že rodičovské združenie sa začne o pätnásť minút. Slnko zatienil mrak a zrazu sa prudko ochladilo.

Rýchlo sa otočila, prešla brámkou a zatvorila za sebou. Potom odhrnula nepremokavú plachtu z pieskoviska, aby bolo

pripravené, keď sa deti pôjdu von hrať. Ostrý závan vetra hrozil, že ju na jednom konci vytrhne. Vzoprela sa mu a na roh plachty pritiahla ťažký kvetináč.

Potom sa náhlila do budovy, do jej suterénu, kde boli umiestnení predškoláci. Výrazná, bohatá vôňa kávy oznamovala, že riaditeľka Linda je už tu. Obyčajne si Nellie najprv zložila veci vo svojej triede, skôr než šla pozdraviť Lindu, ale dnes prešla okolo prázdnej učebne a pokračovala po chodbe k žltému svetlu rinúcemu sa z riaditeľkinej kancelárie, lebo potrebovala vidieť známú tvár.

Keď vošla dnu, objavila nielen kávu, ale aj podnos s pečivom z lístkového cesta a vejáriky zo servítok vedľa polystyrénových pohárov na kávu. To bola celá Linda. Vo svetlosivom nohavcovom kostýme s krokodílím opaskom a drdolom z lesklých čiernych vlasov by sa rovnako dobre vynímala aj na schôdzi dozornej rady. Ako riaditeľka sa takto neobliekala len kvôli rodičom – aj v obyčajný deň bola ako zo žurnálu.

„Dúfam, že tie croissanty nie sú s čokoládou.“

„Priamo z pekárne Dean a DeLuca,“ potvrdila Linda. „Ponúkni sa.“

Nellie zastonala. Len dnes ráno jej váha prezradila, že do svadby musí zhodiť dve – okej, štyri – kilá.

„Len si daj,“ pobádala ju Linda. „Na osladenie rodičov mám dosť.“

„Títo rodičia sú z Upper East Side,“ zažartovala Nellie. „Nebudú jesť sacharidy.“ Znova pozrela na podnos. „Tak len polovicu.“ Nato rozrezala croissant plastovým nožom.

Cestou do svojej triedy doň zahryzla. Jej miestnosť nebola prepychová, ale bola priestranná a vysoké okná vpúšťali dnu denné svetlo. Na mäkkom koberci lemovanom dokola abecedou sedávali jej Medvedáta v tureckom sede, pripravené vypočuť si rozprávku. V kuchynke si nasadili kuchárske čapice a buchotali s hrncami a panvicami. V kútiku s kostýmami bolo všetko od

lekárskych plášťov a baletných tutu sukní po prilby kozmonautov.

Mama sa raz Nellie spýtala, prečo sa radšej nechcela stať „skutočnou“ učiteľkou, a nechápala, prečo ju tá otázka urazila.

Ako jej mala vysvetliť, aké vzácne sú pre ňu buclaté rúčky v jej dlani, pohľad dieťaťa plný údivu, keď po prvý raz rozlúšti písmená na stránke a vysloví slovo, či sviežosť, s ktorou si deti vysvetľujú svet?

Jednoducho vždy vedela, že chce učiť, tak ako iné deti cítia, že sú predurčené byť spisovateľmi či umelcami.

Nellie si oblizla z prsta vložku maslového cesta a vybrala z kabelky plánovač spolu s „vysvedčeniami“, ktoré porozdáva. Rodičia platili ročne 32 tisíc dolárov, aby sem mohli poslať svoje deti na pár hodín denne. Porterovci so svojím nápadom na típi neboli jediní, ktorí si želali, aby sa veci robili určitým spôsobom. Každý týždeň dostávala e-maily ako ten nedávny od Levinovcov, v ktorom si pýtali dodatočné pracovné hárky pre ich malú nadanú Reese. Čísla mobilných telefónov učiteľov boli v školskom zozname uvedené pre prípad výnimočnej situácie, ale niektorí rodičia si to vysvetľovali veľmi voľne. Raz jej volali o piatej ráno, lebo Bennett v noci vracal a jeho matka bola zvedavá, čo deň predtým jedol.

To nečakané prenikavé vyzváňanie spôsobilo, že Nellie zažala všetky svetlá v izbe, aj keď si už uvedomila, že telefonát bol neškodný. Nával adrenalínu spálila tým, že si upratala skriňu aj zásuvky v bielizníku.

„To sú spôsoby,“ komentovala to spolubývajúca Sam, keď jej Nellie o tom porozprávala. „Prečo si nevypneš telefón, keď ideš spať?“

„Dobrý nápad,“ zaklamala, lebo vedela, že sa tou radou nikdy nebude riadiť. Nikdy nepočúvala hlasnú hudbu, keď behala alebo cestovala do práce. A nikdy nešla v noci sama domov.

Ak by jej niečo hrozilo, chcela o tom čo najskôr vedieť.

Nellie si písala posledné poznámky pri svojom stole, keď sa ozvalo zaklopanie na dvere. Boli to Porterovci, on v tmavomodrom páskavom obleku, ona v ružových šatách. Vyzerali, akoby sa vybrali na symfonický koncert.

„Vitajte,“ povedala, keď pristúpili k nej a potriasli si navzájom ruky. „Nech sa páči, sadnite si.“ Potlačila úsmev, keď ich pozorovala, ako sa snažia usadiť na detských stoličkách okolo stolíka na občerstvenie. Aj ona sedela na takej, ale teraz už na to bola zvyknutá.

„Takže, ako viete, Jonah je úžasný chlapček,“ začala. Všetky rozhovory o deťoch na rodičovskom združení začínala príjemným tónom, ale keď išlo o Jonaha, bolo to namieste. Nellie mala celú stenu v spálni pokrytú obrázkami od svojich obľúbených žiakov vrátane obrázka od Jonaha, na ktorom bola ako cukríková víla.

„Všimli ste si, ako drží ceruzku?“ spýtala sa pani Porterová a z kabelky vytiahla notes a pero.

„Hm. Ne...“

„Stáča ju nadol,“ prerušil ju pán Porter. Ukázal to na pere svojej manželky. „Vidíte, ako sa mu vykrúca ruka? Čo si myslíte, mali by sme ho prihlásiť na pracovnú terapiu?“

„Veď má len tri a pol roka.“

„Tri a trištvrte,“ spresnila pani Porterová.

„Správne,“ súhlasila Nellie. „Mnoho detí nemá v tom veku vyvinutú jemnú motoriku...“

„Vy ste z Floridy, však?“ spýtal sa pán Porter.

Nellie zažmurkala. „Ako to... Prepáčte, prečo sa pýtate?“ Určite Porterovcom nepovedala, odkiaľ pochádza. Vždy si dávala pozor, aby neprezradila priveľa o svojom súkromí.

Nebolo ťažké vyhýbať sa otázkam, keď ste sa to raz naučili. Keď sa vás niekto spýtal na detstvo, porozprávali ste mu o domčeku na strome, ktorý vám postavil otec, a o čiernej mačke, ktorá si myslela, že je pes, sedela a pýtala si maškrty. Keď

za vami prišiel kolega, sústredili ste sa na víťaznú sezónu vášho futbalového tímu a brigádnickú prácu v reštaurácii v areáli univerzity, kde sa vám raz podarilo urobiť malý požiar, keď ste pražili hrianku, čím ste vyprázdнили celú jedáleň. Rozprávajte pestré, dlhé príbehy, ktoré odvrátia pozornosť od faktu, že ste vlastne nič o sebe nepreznadili. Vyhýbajte sa detailom, ktoré vás vyčlenia z davu. Nepreznadte presne, v ktorom roku ste skončili štúdium. Klamte, iba ak je to nevyhnutné.

„Nuž, tu v New Yorku je to iné,“ poznamenal pán Porter. Nellie sa naňho pozorne zahľadela. Mohol byť pokojne o pätnásť rokov starší od nej a podľa prízvuku sa narodil na Manhattane. Ich cesty sa doteraz nemali ako skrížiť. Odkiaľ to vedel?

„Nechceme, aby náš syn zaostával,“ pokračoval Jonahov otec a oprel sa na stoličke, no potom sa rýchlo predklonil, aby sa neprevrátil dozadu.

„Môj manžel sa vám snaží vysvetliť,“ podotkla pani Porteroová, „že na budúcu jeseň budeme podávať žiadosť o prijatie do školy. Máme namierené do špičkových zariadení.“

„Rozumiem.“ Nellie sa znova sústredila. „Nuž, je to vaše rozhodnutie, ale mohli by ste rok počkať.“ Vedela, že Jonah už chodí na hodiny mandarínskej čínštiny, karate a na hudobnú. Dvakrát tento týždeň ho videla zívať a súchať si ospalé oči. Kým bol tu, aspoň mal čas stavať si hrady z piesku a veže z kociek.

„Rada by som vám povedala o niečom, čo sa stalo, keď si jeden spolužiak zabudol priniesť obed,“ začala Nellie. „Jonah mu ponúkol, že sa s ním rozdelí o svoje jedlo. Bolo v tom toľko empatie a láskavosti...“

Zmĺkla, keď pánu Porterovi zazvonil telefón. „Áno,“ povedal, zachytil Nellin pohľad a nepúšťal ho.

Predtým ho stretla len dvakrát – na jesennom rodičovskom združení. Nevyvaloval na ňu oči ani sa nesprával inak neobvykle.

Pán Porter rýchlo zakrúžil rukou, pobádajúc manželku, aby pokračovala. S kým sa rozpráva?

„Robíte pravidelné hodnotenia detí?“ chcela vedieť pani Porterová.

„Prosím?“

Jonahova matka sa usmiala a Nellie si všimla, že jej rúž má presne ten istý odtieň ako šaty. „V Smiths School to robia. Každý štvrtrok. Študijnú pripravenosť, malé krúžky detí podľa pripravenosti na čítanie, rané násobenie...“

Násobenie? „Hodnotím deti.“ Nellie sa vystrela.

„Robíš si srandu?“ povedal pán Porter do telefónu. Znova pritiahol jej pohľad.

„Nie to, ako násobia, ale ich... ehm... základné zručnosti ako počítanie a rozoznávajúce písmen,“ vysvetlila Nellie. „Keď sa pozriete na zadnú stranu vysvedčenia, uvidíte, že mám... kategórie.“

Na chvíľu sa rozhostilo ticho, kým si pani Porterová prezerala jej poznámky.

„Povedz Sandy, nech sa do toho pustí. Nestraťte toho partnera.“ Jonahov otec skončil hovor a pokrútil hlavou. „Sme tu už hotoví?“

„No,“ obrátila sa pani Porterová na Nellie, „určite máte veľa práce.“

Nellie sa usmiala so stisnutými perami. *Áno, chcela povedať. Mám veľa práce. Včera som drhla koberec, lebo nejaké dieťa naň vylialo čokoládové mlieko. Do oddychového kútika som kúpila mäkkú deku, aby si tam vaše vystresované dieťa mohlo odpočinúť. Tento týždeň som mala tri večerné zmeny v reštaurácii, kde robím servírku, lebo z toho, čo tu zarobím, nevyžijem, a napriek tomu každý deň prechádzam cez tieto dvere ráno o ôsmej plná energie, ktorú miniem na vaše deti.*

Nellie vykročila k Lindinej kancelárii po druhú polovicu croissantu, keď začula zvonivý hlas pán Portera: „Zabudol som si sako.“ Vošiel do triedy a vzal si ho z operadla malej stoličky.

„Prečo ste si mysleli, že som z Floridy?“ vyletelo z Nellie.

Pokrčil plecami. „Moja neter tam chodila na univerzitu. Ktosi spomenul, že aj vy.“

Táto informácia nebola v jej životopise na webovej stránke predškolského zariadenia. Nemala žiadnu vec so znakom svojej školy – ani jediné tričko, prívesok na kľúče či zástavku.

Linda musela Porterovcom ukázať jej diplom – vyzerali ako rodičia, ktorí by ho radi videli, pomyslela si Nellie.

No aj tak sa na Jonahovho otca zadívala pozornejšie a snažila sa predstaviť si jeho črty na tvári mladej ženy. Nespomínala si na žiadnu s priezviskom Porterová. Ale to neznamená, že tá žena nemohla sedieť za ňou na prednáške alebo sa nechcela dostať do ich sesterstva.

„Moje ďalšie stretnutie sa začne o chvíľu, tak...“

Pozrel na prázdnu chodbu a znova na ňu. „Isteže. Dovidenia na koncoročnej slávnosti.“ Keď odchádzal po chodbe, pískal si. Nellie sa naňho dívala, kým nevyšiel z dverí.

Richard zriedka rozprával o svojej bývalej žene, takže Nellie o nej vedela len niečo: stále žila v New Yorku. S Richardom sa rozišli krátko pred tým, ako stretol Nellie. Bola pekná, mala dlhé tmavé vlasy a úzku tvár – Nellie pátrala na internete a našla malú fotku z nejakej dobročinnnej akcie.

A vždy meškala, čo Richarda rozčuľovalo.

Nellie prebehla popri poslednom bloku domov do talianskej reštaurácie a už olutovala, že si s učiteľkami z tretej a štvrtej triedy dala dva poháre Rulandského sivého ako odmenu za to, že prežili rodičovské združenie. Vymieňali si „vojnové“ príbehy – vyhrala Marnie, ktorej trieda ležala vedľa Nellinej, lebo istí rodičia poslali namiesto seba opatrovatelku, ktorá nevedela dobre po anglicky.

Nellie stratila pojem o čase, kým sa cestou na toaletu nepozrela na mobil. Keď vychádzala z kabínky, takmer sa zrazila s nejakou ženou. „Prepáčte!“ automaticky sa ospravedlnila. Ustúpila bokom, no spadla jej kabelka a všetko sa z nej vysypalo na dlážku. Žena bez slova prekročila tú hrbku a rýchlo vošla

do kabínky. („To sú spôsoby!“ ozvala sa v Nellie učiteľka, keď si kľakla a dávala peňaženku a kozmetiku späť do kabelky.)

Do reštaurácie dorazila s jedenásťminútovým meškaním. Otvorila ťažké sklenené dvere a recepcný pri stolíku s knihou rezervácií zdvihol pohľad. „Mám stretnutie so snúbencom,“ oznámila, lapajúc po dychu.

Nato prebehla pohľadom po miestnosti a zbadala Richarda, ako vstáva od stola v rohu. Okolo očí mal pár drobných vrások a tmavé vlasy na spánkoch mu pretkávali strieborné pramienky. Obzrel si ju a šibalsky na ňu žmurkol. Rozmýšľala, či sa jej niekedy prestane chvieť žalúdok pri pohľade naňho.

„Prepáč,“ povedala, keď k nemu prišla. Pobožkal ju, odtiahol jej stoličku a ona sa nadýchla jeho čistej citrusovej vône.

„Všetko v poriadku?“

Každý iný by sa to opýtal len formálne, ale Richard na ňu upieral pohľad a Nellie vedela, že ho jej odpoveď naozaj zaujíma.

„Šialený deň.“ S povzdychom si sadla. „Konzultácie s rodičmi. Keď budeme sedieť na opačnej strane stola kvôli Richardovi mladšiemu, pripomeň mi, aby som sa učiteľkám poďakovala.“

Uhladila si sukňu na nohách a Richard siahol po fľaši Verdicchia, ktoré sa chladilo vo vedierku s ľadom. Na stole horela nízka sviečka a vrhala zlatistý kruh na ťažký obrus smotanovej farby.

„Mne len pol pohára. Po konzultáciách som si dala pohár s ostatnými učiteľkami. Linda nás ponúkla, vrela, že to je naša odmena za tento boj.“

Richard sa zamračil. „Škoda, že som to nevedel. Nebol by som objednal celú fľašu.“ Privolal čašníka nenápadne zdvihnutým ukazovákom a požiadal o minerálku. „Niekedy ťa bolí hlava, keď piješ cez deň.“

Usmiala sa. Bola to jedna z prvých vecí, ktoré mu prezradila.

Sedela v lietadle vedľa vojaka počas letu z južnej Floridy, kde bola navštíviť mamu. Len čo skončila vysokú školu, presťahovala sa na Manhattan, aby tu začala nanovo. Keby jej mama neostala bývať v jej rodnom meste, nikdy by sa tam nevrátila.

Skôr než lietadlo vzlietlo, podišla k nim letuška. „V prvej triede sedí pán, ktorý vám ponúka svoje miesto,“ oznámila mladému vojakovi. Ten vyskočil a zvolal: „Super!“

A potom chodbičkou prišiel Richard. Uzol na kravate mal uvoľnený, akoby mal za sebou dlhý deň. Niesol si pohár s nápojom a koženú aktovku. Jeho oči sa stretli s Nellinými a srdečne sa na ňu usmial.

„To bolo od vás naozaj pekné.“

„Nič extra,“ vyhlásil, keď sa usadil vedľa nej.

Potom sa začalo bezpečnostné hlásenie. Krátko nato sa lietadlo vznieslo do vzduchu.

Nellie stisla operadlo, keď sa prepadli vo vzdušnej diere.

Richardov hlas tesne pri jej uchu ju zaskočil: „Je to rovnaké, ako keď autom nabehnete na jamu. Úplne bezpečné.“

„Rozumovo si to uvedomujem.“

„Ale nepomáha to. Možno zaberie toto.“

Podal jej svoj pohár a Nellie si všimla, že prstenník má holý. Zaváhala. „Niekedy ma rozbolí hlava, keď pijem cez deň.“

Lietadlo sa zatriaslo a ona si dala veľký dúšok.

„Dopite to... Objednám ďalší... Alebo by ste radšej chceli víno?“ Spýtavo nadvihol obočie a ona si všimla polmesiačikovitú striebnistú jazvu na jeho pravom spánku.

Prikývla. „Ďakujem.“ Nikdy predtým sa ju ľudia sediaci vedľa nej nepokúšali upokojiť; väčšinou sa dívali inde alebo listovali v časopise, kým ona sama bojovala so svojou panikou.

„Viete, chápem to,“ povedal. „Prežívam to isté pri pohľade na krv.“

„Vážne?“ Lietadlo sa mierne zachvelo, krídla sa nahli doľava. Zatvorila oči a prehltna.

„Porozprávam vám o tom, ale musíte mi sľúbiť, že pre to neklesnem vo vašich očiach.“

Znova prikývla a želala si, aby jeho chlácholivý hlas nestíchol.

„Pred niekoľkými rokmi môj kolega omdlel uprostred schôdze a udral si hlavu o roh konferenčného stolíka... Asi mal nízky tlak – alebo ho schôdza na smrť nudila.“

Nellie otvorila oči a krátko sa zasmiala. Nepamätala si, kedy sa jej to naposledy stalo v lietadle.

„Povedal som všetkým, aby ustúpili, schmatol som stoličku a toho chlapíka na ňu posadil. Kričal som, aby priniesli vodu, keď som uvidel krv. A odrazu sa mi zakrútila hlava a šiel som odpadnúť aj ja. Prakticky som vyhodil toho zraneného zo stoličky a sám som si na ňu sadol, a odrazu sa všetci začali krútiť okolo mňa a jeho si nevšímali.“

Lietadlo sa vyrovnalo. Ozval sa tichý gong a letuška kráčala uličkou a ponúkala slúchadlá. Nellie pustila operadlo a pozrela na Richarda. Usmieval sa na ňu.

„Prežili ste, už sme sa dostali nad oblaky. Odteraz by už mal byť let hladký.“

„Ďakujem... za pohárik aj za príbeh. Omdletie vám neubralo na mužnosti.“

O dve hodiny neskôr jej Richard povedal, že je manažérom hedžových fondov a má slabosť pre učiteľky odvtedy, čo ho jedna naučila vyslovovať *r*. „Vďaka nej som sa vám nepredstavil ako Uichaud.“ Keď sa ho spýtala, či má v New Yorku rodinu, pokrútil hlavou. „Mám len staršiu sestru, tá žije v Bostone. Moji rodičia zomreli už pred rokmi.“ Spojil si ruky a pozrel na ne. „Pri autonehode.“

„Aj môj otec už zomrel.“ Pozrel na ňu. „Mám po ňom tento starý sveter... občas ho ešte nosím.“

Chvíľu obaja mlčali, potom letuška inštruovala pasažierov, aby sklopili stolíky a sedadlá uviedli do vzpriamenej polohy.

„Pristávanie vám nič nerobí?“

„Možno by ste mi mohli povedať ďalší príbeh, aby ste mi to pomohli prekonať,“ navrhla Nellie.

„Hmmm. Teraz si neviem žiadny vymyslieť. Čo keby ste mi dali svoje číslo pre prípad, že mi nejaký napadne?“

Vybral pero z vrečka obleku a podal jej ho. Ona sa naklonila a napísala ho na servítku – dlhé plavé vlasy jej padali dopredu na hrud’.

Richard natiahol ruku, prstami jemne prebehol po jednom prameni a zastrčil jej ho za ucho. „Prekrásne. Nikdy si ich neostrihajte.“

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Sedím na dlážke skúšobnej kabínky, pretrvávajúca vôňa ruží mi pripomína sobáš. Moja náhradníčka bude krásna nevesta. Predstavujem si ju, ako upiera oči na Richarda a sľubuje mu, že ho bude milovať a ctiť si – tak ako ja.

Takmer počujem jej hlas.

Viem, ako znie. Niekedy jej volám, ale z mobilu s predplatenou kartou a utajeným číslom.

„Ahoj,“ začína sa jej oznam na odkazovači. Tón jej hlasu je bezstarostný, jasný. „Mrzí ma, že som vás zmeškala.“

Naozaj ju to mrzí? Alebo sa teší? Jej vzťah s Richardom je teraz už verejne známy, no začal sa, keď sme boli ešte spolu. Mali sme problémy. Nemajú ich vari všetky páry, keď pohasne horúčava medových týždňov? No aj tak som nečakala, že mi tak rýchlo povie, aby som sa odsťahovala, že vymaže všetky stopy nášho vzťahu.

Akoby chcel predstierať, že sme ani nikdy neboli manželia. Akoby som neexistovala.

Rozmýšľa niekedy o mne a cíti vinu za to, čo mi urobila?

Tieto otázky ma trápia každú noc. Niekedy, keď celé hodiny nemôžem zaspať a prikryvky ležia zhúžvané okolo mňa, pevne stisnem oči, aby som sa konečne oddala spánku, a vtedy mi v mysli vyskočí jej tvár. Rýchlo sa posadím a šmátram v zásuvke nočného stolíka po pilulkách. Rozhryziem jednu, namiesto aby som ju prehltla, nech rýchlejšie zaúčinkuje.

Jej oznam v odkazovači mi vôbec nenaznačí, čo cíti.

Ale keď som ju raz večer pozorovala s Richardom, priam žiarila.

Šla som do našej obľúbenej reštaurácie na Upper East Side. Podľa istej motivačnej knihy som mala navštíviť tie miesta z mojej minulosti, ktoré vo mne vyvolávajú bolestné spomienky, aby nado mnou prestali mať moc a aby som sa vo svojom meste zasa cítila dobre. A tak som sa vybrala do kaviarne, kde sme vždy pili s Richardom latte a čítali nedeľné vydanie *New York Times*, a prešla som popri jeho kancelárii, kde jeho firma usporadúvala v decembri okázalý vianočný večierok, a chodila okolo magnólií a orgovánu v Central Parku. S každým krokom som sa cítila horšie a horšie. Bol to strašný nápad – nečudo, že sa tá kniha ocitla vo výpredaji.

No aj tak som v tom pokračovala a naplánovala si, že zakončím túto túru drinkom v bare reštaurácie, v ktorej sme oslavovali s Richardom niekoľko našich výročí. A vtedy som ich uvidela.

Asi aj on si robil nároky na toto miesto.

Keby som bola kráčala len o trochu rýchlejšie, prišli by sme ku dverám v tej istej chvíli. Namiesto toho som sa vtlačila do vchodu obchodu a vykúkala spoza rohu. Zazrela som opálené nohy, zvodné krivky a letmý úsmev, ktorý naňho vrhla, keď jej otvoril a podržal dvere.

Bolo prirodzené, že ju môj manžel chcel. Ktorý muž by nechcel? Bola taká rozkošná ako zrelá broskyňa.

Prikradla som sa bližšie a dívala sa cez velikánsky oblok, ako Richard objednal svojej priateľke pitie – zdalo sa, že obľubuje šampanské – a ona popíjala zlatú tekutinu zo štíhlej flauty.

Richard ma nesmel zbadať – neveril by, že je to náhoda. Pravdaže, sledovala som ho už aj predtým. Alebo, lepšie povedané, sledovala som „ich“.

Moje nohy sa však odmietli dať do pohybu. Dychtivo som ju vpíjala pohľadom, keď si preložila nohu cez nohu a rázporok na šatách jej odkryl stehno.

Môj bývalý sa k nej pritískal a nakláňal, lebo rukou objímal operadlo stoličky. Vlasy mal dlhšie, dotýkali sa mu vzaďu goliera na saku; pristalo mu to. V tvári mal ten leví výraz, aký som uňho vídala, keď sa mu podarilo uzavrieť významný obchod, o ktorý sa usiloval celé mesiace.

Zaklonila hlavu a zasmiala sa na niečom, čo povedal.

Zaryla som si nechtami do dlane; pred Richardom som nebola do nikoho zamilovaná. V tejto chvíli som si uvedomila, že som ani k nikomu necítila nenávisť.

„Vanessa?“

Hlas pred skúšobnou kabínkou ma vytrhne zo spomienok. Britský prízvuk má Lucille, moja šéfka, ktorá sa nevyznačuje trpezlivosťou.

Prebehnem si prstami pod očami, lebo mi tam zrejme stiekla maskara. „Dávam to tu do poriadku.“ Hlas mám chrapľavý.

„Zákazníčka v oddelení Stelly McCartneyovej potrebuje pomoc. Kabínku upracete neskôr.“

Čaká, kedy vyjdem von. Nemám čas upraviť si tvár, odstrániť špinavé stopy žiaľu, navyše kabelku mám v šatni zamestnancov.

Otvorím dvere a Lucille zaspätkuje. „Je vám zle?“ Vytiahne dokonalé oblúky svojho obočia.

Chopím sa príležitosti. „Neviem. Je mi... len trochu nevoľno...“

„Vydržíte do konca?“ V Lucillinom tóne nie je ani štipka súcitu a ja rozmýšľam, či toto je môj posledný prehrešok. Odpovie na to skôr ako ja. „Nie, môžete šíriť nákazu. Mali by ste odísť.“

Prikývnem a ponáhľam sa po kabelku. Nechcem, aby si to rozmyslela.

Eskalátorom sa veziem na prízemie a v zrkadlách zachytávam útržky svojho znivočeného výzoru.

Richard je zasnúbený, ozýva sa mi šepotom v hlave.

Náhlim sa von cez východ pre zamestnancov, zbežne sa zastavím pri ochranke, aby mi prezreli kabelku, opriem sa o stenu

vedľa obchodu a natiahnem si tenisky. Rozmýšľam o taxíku, ale Hillary mala pravdu. Richardovi ostal náš dom vo Westchestri, jeho staromládenecký byt na Manhattane, v ktorom prespával, keď mal porady dlho do večera – ten, do ktorého ju pozýval. Ostali mu autá, akcie, úspory. O nič som nebojovala. Do manželstva som nič nepriniesla. Nepracovala som. Neporodila som mu deti. Bola som nečestná.

Nebola som dobrá manželka.

No teraz sa čudujem, prečo som súhlasila s jednorazovým malým vyrovnaním, ktoré mi Richard ponúkol. Jeho nová nevesta prestrie na stôl porcelánový riad, ktorý som vyberala. Stúli sa pri ňom na semišovom gauči, ktorý som takisto vybrala ja. Bude sedieť vedľa neho, ruku mu položí na nohu a zasmeje sa hrdelným smiechom, keď Richard preradí rýchlosť v našom mercedese.

Popri mne sa šinie autobus a vypúšťa horúce výfukové plyny. Sivý oblak akoby sa usadil okolo mňa. Odlepím sa od budovy a vykroím po Piatej avenue. Dve ženy s obrovskými nákupnými taškami ma takmer vytlačia z chodníka. Dlhým krokom popri mne prejde nejaký podnikateľ, na ucho si pritláča mobil a tvári sa napäto. Prejdem cez cestu a popri mne prefrčí cyklista, minie ma len o vlások. Čosi na mňa zakričí.

Mesto ma zvierá – potrebujem priestor. Prejdem cez 59. ulicu a vojdem do Central Parku.

Zadívam sa na dievčatko s chvostíkmi, ktoré obdivuje nafukovacie zvieratko priviazané na jej zápästí. Mohlo byť moje. Keby som bola otehotnela, ešte som mohla byť s Richardom. Možno by nechcel, aby som odišla. Mohli sme sem chodiť za ockom a ísť spolu na obed.

Lapám po dychu. Uvoľním si ruky prekrížené na žalúdku a vystriem sa. Kráčam smerom na sever a oči upieram pred seba. Sústredím sa na pravidelný rytmus tenisiek dopadajúcich na zem, počítam každý krok, stanovujem si malé ciele. Sto krokov. A teraz ďalších sto.

Nakoniec vyjdem z parku na rohu 86. ulice a Central Park West a zamierim k bytu tety Chartlotte. Túžim po spánku, po zabudnutí. Ostalo mi už len šesť tabletiiek, a keď som naposledy žiadala lekárku, aby mi ich znova predpísala, nebola ochotná.

„Nechcete sa predsa stať závislou,“ povedala. „Každý deň poobede si zacvičte a od obeda sa vyhýbajte kofeínu. Lahnite si pred spaním do teplej vane. Uvidíme, či to zaberie.“

Ale toto sú lieky na slabú nespavosť. Mne nepomôžu.

Prídem takmer k bytu, keď si uvedomím, že som zabudla víno. Nebude sa mi chcieť ísť znova von, tak sa radšej vrátim celý blok do obchodu s alkoholom. Teta Charlotte chcela štyri fľaše červeného a dve bieleho. Vezmem košík a vložím doň vína Merlot a Chardonnay.

Rukami objímam hladké ťažké fľašky. Nemala som víno od toho dňa, ako ma Richard poslal preč, ale stále túžim po tej zamatovej, ovocnej chuti na jazyku. Zaváham a potom pridám do košíka siedmu a ôsmu fľašu. Rúčka sa mi zareže hlboko do predlaktia a vykročím k pokladnici.

Mládenec za pultom fľašky bez slova nablokuje. Možno je zvyknutý na neupravené ženy v šatách z módného salóna, ktoré sa sem prídu napopoludnie zásobiť alkoholom. Dávala som si víno doručovať do nášho domu, kým mi Richard nepovedal, aby som prestala piť. Potom som chodievala do predajne vzdialenej pol hodiny autom, aby som nenatrafila na nikoho známeho. Vtedy, keď sa odvážali recyklovateľné odpadky, vybrala som sa skoro ráno na prechádzku a fľaše som hodila do susedovho smetiaka.

„To je všetko?“ spýta sa pokladník.

„Áno.“ Vytiahnem debetnú kartu a uvedomujem si, že keby som bola siahla po drahších vínach než pätnásťdolarových, platba by neprešla.

Predavač vloží fľaše po štyroch do dvoch vreciek. Plecom potlačím dvere a vykročím k bytu tety Charlotte. Dobré známa tarcha mi ťahá ruky k zemi. Prídem do nášho domu a čakám,

kedy sa so škrípaním otvoria artritické dvere výťahu. Cesta na dvanáste poschodie trvá celú večnosť. V duchu si predstavujem, ako mi prvý dúšok skĺzne dolu hrdlom a rozohreje mi žalúdok. A otupí hrany bolesti.

Teta našťastie nie je doma. Pozriem na kalendár zavesený vedľa chladničky – je tam poznačené *D – 15.00*. Asi stretnutie s kamarátkou na káve; manžel Beau, novinár, jej totiž už pred rokmi náhle zomrel na infarkt. Bol jej životná láska. Pokiaľ viem, odvtedy nemala žiadnu vážnejšiu známosť. Postavím tašky na kuchynský pult a otvorím si červené. Načiahnem sa za vínovým pohárom, ale potom si to rozmyslím a vezmem si hrnček na kávu. Dopoly ho naplním a nedočkavo si ho priložím k perám – v ústach sa mi lahodne rozleje bohatá čerešňová chuť. Zatvorím oči, prehltnem a víno mi steká dolu hrdlom. Napätie v tele sa pomaly uvoľňuje. Neviem, ako dlho bude teta Charlotte preč, tak si ešte nalejem a s hrnčekom a fľašou odchádzam do svojej izby.

Vykĺznem zo šiat, nechám ich padnúť na dlážku a prekročím ich. Potom sa zohnem, vezmem ich a zavesím na vešiak. Oblečiem si mäkké sivé tričko a tepláky a suchnem sa do postele. Teta Charlotte mi dala do izby malý televízor, keď som sa prisťahovala, ale sotvakedy ho zapínam. Teraz však zúfalo zatúžim po spoločnosti, hoci aj elektronickej. Vezmem diaľkový ovládač a prepínam kanály, až nájdem jeden, kde dávajú talkšou. Objímam hrnček dlaňami a odpijem si ďalší dlhý dúšok.

Pokúšam sa ponoriť do dramatického deja na obrazovke, ale dnešná téma je nevera.

„Môže manželstvo posilniť,“ trvá na svojom žena v strednom veku, držiac za ruku muža, ktorý sedí vedľa nej. Ten sa zamrví na stoličke a hľadá do zeme.

Ale môže ho aj zničiť, pomyslím si.

Civiem na muža. Kto je tá žena? uvažujem. Ako si sa s ňou zoznámil? Na služobnej ceste alebo možno v rade na obložený chlebk v lahôdkach? Čím ťa tak zaujala, že si prekročil tú hranicu?

Hrnček stískam silno, až ma rozbolia ruky. Mám chuť hodiť ho do obrazovky, ale namiesto toho si znova nalejem.

Muž prekríži nohy v členkoch, potom ich zasa vystrie. Odkašle si a poškriabe sa na hlave. Teším sa, že sa cíti trápne. Je zavalitý a vyzerá ako hrdlorez, nie je to môj typ, ale viem si predstaviť, že niektorým ženám sa páči.

„Získať späť stratenú dôveru je dlhý proces, ale ak obom stranám na tom naozaj záleží, je to možné,“ povie terapeutka, ktorá sa podľa textu na obrazovke venuje párom.

Nevýrazná žena ďalej blaboce, ako si znovu úplne vybudovali vzájomnú dôveru, manželstvo je teraz ich prioritou, ako sa jeden druhému stratili a znova sa našli. Akoby čítala životné múdrosti z pohľadníc na najrôznejšie príležitosti.

Potom terapeutka pozrie na manžela. „Súhlasíte s tým, že si opäť plne dôverujete?“

Pokrčí plecami. Idiot, pomyslím si a rozmýšľam, ako ho prichytila. „Pracujem na tom. Ale je to ťažké. Stále ju vidím s tým...“ Pípnutie odsekne posledné slovo.

Zle som to pochopila! Myslela som, že podvádza on. Náznaky tu boli, ale ja som si ich nesprávne vyložila. Nie po prvý raz.

Chcem sa znova napiť vína a udriem si hrnčekom do predných zubov. Spustím sa na posteli nižšie a želám si, aby som nebola pustila televízor.

Čo delí flirt od žiadosti o ruku? Domnievala som sa, že Richard sa chce len pobaviť. Predpokladala som, že to medzi nimi vzbĺkne a potom rýchlo zhasne. Tvárila som sa, že o tom neviem, odvracala som oči. Okrem toho, kto by to dával Richardovi za vinu? Nebola som už tá žena, s ktorou sa takmer pred siedmimi rokmi oženil. Pribrala som, málokedy som vychádzala z domu a začala som v jeho konaní hľadať skrytý význam, náznaky toho, že ma začína mať dosť.

Ona je stelesnením jeho túžob. Ako som kedysi bola ja.

Ihneď po krátkom vecnom vystúpení, ktorým oficiálne ukončil naše sedemročné manželstvo, dal náš dom vo Westchestri na predaj a presťahoval sa do svojho bytu v meste. No našu tichú štvrť miloval, aj súkromie, ktoré poskytovala. Zrejme kúpi svojej neveste nový dom na predmestí. Som zvedavá, či sa jeho vyvolená chystá odísť z práce, obetovať sa preňho a pokúšať sa o dieťa tak ako ja.

Nemôžem uveriť, že mi ešte ostali nejaké slzy, ale ďalej sa mi rinú po lícach, keď si nalievam do hrnčeka. Fľaša je takmer prázdna a pár kvapiek stečie na biele plachty. Žiaria ako krv.

Objíme ma dôverne známa hmla, je ako objatie starej kamarátky. Mám pocit, že sa prepadám do matraca. Takto sa možno cítila mama, keď mala svoje dni „bez svetla“. Kiežby som tomu bola vtedy lepšie rozumela! Cítila som sa opustená, ale teraz viem, že sú bolesti, ktoré sa nedajú prekonať. Človek sa môže len strčiť pod prikrývku a dúfať, že tá búrka prejde. Ale už jej to nemôžem povedať, je neskoro. Obaja moji rodičia sú mŕtvi.

„Vanessa?“ Ozve sa ľahké zaklopanie na dvere spálne a teta Charlotte vojde. Jej orieškovohnedé oči vyzerajú za hrubými sklami okuliarov obrovské. „Zdalo sa mi, že počujem televíziu.“

„Prišlo mi v práci zle. Nemala by si chodiť ku mne bližšie.“ Obe fľašky stoja na nočnom stolíku. Dúfam, že ich za lampou nevidno.

„Mám ti niečo priniesť?“

„Trochu vody,“ odvetím. Potrebujem, aby čo najrýchlejšie odišla.

Dvere nechá odchylené a vykročí do kuchyne. Ja zatiaľ vyskočím z postele a schmatnem fľašky. Zažmurkám, keď o seba zazvonia. Priskočím ku skrini a postavím ich na dno, jedna sa takmer prevrhne, rýchlo ju zachytím.

Keď sa teta Charlotte vráti s táckou, sedím rovnako ako predtým v posteli.

„Priniesla som ti aj nejaké slané krekery a bylinkový čaj.“
Láskavý tón jej hlasu mi stisne srdce. Položí tácku k nohám postele a otočí sa na odchod.

Dúfam, že nezacítila alkohol, ktorý zo mňa razí. „Vino som ti nechala v kuchyni.“

„Ďakujem, dušička. Zavolaj, keby si niečo potrebovala.“

Keď sa zatvoria dvere, znova klesnem na vankúš a obchádzajú ma mdloby. Ostalo šesť piluliek... Ak si nechám rozpustiť na jazyku jednu z tých horkých tabletiiek, budem spať až do rána.

Ale dostanem lepšiu nápad. Tá myšlienka prerazí cez hmlu v mojej mysli. *Veď sa ešte len zasnúbili! Ešte nie je neskoro!*

Zašmátram po taške a vylovím z nej telefón. Richardove čísla sú v ňom stále uložené. Mobil mu dvakrát zazvoní, potom začujem jeho hlas. Svojím sfarbením patrí mohutnejšiemu, vyššiemu mužovi, ako je môj bývalý manžel, čo sa mi vždy zdalo zaujímavé. „Hneď vám zavolám naspäť,“ sľubuje jeho hlas v automatickom odkaze. Richard vždy, ale vždy dodrží sľub.

„Richard,“ vyhrknem, „to som ja. Počula som o tvojom zasnúbení a potrebujem sa s tebou porozprávať...“

Jasnozrivosť, ktorú som cítila pred minútkou, mi unikne pomedzi prsty ako voda. Snažím sa nájsť správne slová.

„Zavolaj mi, prosím, naspäť... Je to dôležité.“

Pri poslednom slove sa mi zlomí hlas a hovor rýchlo ukončím.

Pritisnem si mobil na hrud' a zatvorím oči. Možno som sa mohla vyhnúť žiaľu, ktorý ma teraz ničí, keby som si viac všimla varovné signály. Treba dať veci do poriadku. Ešte nemôže byť neskoro. Neznesiem pomyslenie, že Richard sa znova ožení.

Musela som zaspať, lebo o hodinu sa s myknutím zobudím na vibrovanie mobilu. Pozriem naň a uvidím správu: *Lutujem, ale už si nemáme čo povedať. Maj sa.*

V tej chvíli ma osvieti. Ak sa Richard pohol ďalej a má novú ženu, aj ja by som si konečne mohla dať dokopy svoj život...

Mohla by som ostať u tety Charlotte, kým si nenašetrím na vlastné bývanie. Alebo by som sa mohla odsťahovať do iného mesta, kde mi nič nebude pripomínať minulosť. Mohla by som si adoptovať zvieratko. Možno časom, keď uvidím zahýbať za roh tmavovlasého biznismena v dobre sediacom obleku, ktorému sa od okuliarov odráža slnko, nerozbúši sa mi srdce, lebo si hneď uvedomím, že to nie je on.

Ale kým bude s ňou – so ženou, ktorá nám ľahkovážne vstúpila do života, aby sa stala novou pani Thompsonovou, zatiaľ čo ja som sa tvárila, že o nič nejde –, nebudem mať pokoj.

PIATA KAPITOLA

Keď sa Nellie zbližša pozrela na svoj život, mala pocit, akoby sa za tých dvadsaťsedem rokov rozštiepila na viacero žien: jedináčika, ktorý sa celé hodiny osamote hral pri potoku za domom; tínedžerku, ktorá uložila deti, čo strážila, do postele a upokojovala ich, že v tme nestriehnu žiadne strašidlá; a vedúcu univerzitného sesterstva Chí Omega, ktorá niekedy zaspala a nezamkla si dvere. A potom tu bola dnešná Nellie, ktorá odišla z kina, keď hlavnú hrdinku zahnali do úzkych, a ktorá si dávala dobrý pozor, aby nikdy neostala v bistre Gibson's posledná z čašníčok a nemusela po jednej v noci zatvárať.

Aj predškolské zariadenie poznalo jednu verziu Nellie: učiteľku v džínsoch, ktorá vedela naspamäť každú knižku Moa Willemsa o slonovi a prasiatku, rozdávala organické keksíky v tvare zvieratiek a nakrájané hrozno a pomáhala deťom na Deň vďakvyzdaní vytvárať moriaky odtlačkami rúk. Jej kolegovia v bistre ju poznali ako servírku v čiernej minisukni s červeným rúžom, ktorá do seba dokázala obracať štamperlíky pri stole bujarých podnikateľov, len aby si vyslúžila vyššie prepitné, a bez námahy odniesla na dlani plnú tácku burgerov. Jedna Nellie patrila ku dňu, druhá k večeru.

Richard ju videl pohybovať sa v obidvoch svetoch, hoci, prirodzene, ju mal radšej ako učiteľku predškolákov.

Nellie plánovala dať hneď po svadbe v bistre výpoveď, a keď otehotnie, aj v materskej škole. Obaja dúfali, že to bude čo najskôr.

Avšak krátko po tom, ako sa zasnúbili, Richard navrhol, aby dala v bistre výpoveď.

„Chceš povedať, že mám odísť hneď teraz?“ Nellie naňho prekvapene pozrela.

Potrebovala peniaze, ktoré tam zarobila, a mala rada svojich kolegov. Boli to ľudia sršiaci životom, mikrokozmos nadšených, tvorivých typov, ktorí sa do New Yorku zlietli zo všetkých kútov krajiny ako nočné motýle za svetlom. Dve ďalšie servírky, Josie a Marnie, sa snažili preraziť v divadle. Hlavný čašník Ben sa chcel stať druhým Jerrym Seinfeldom, a keď mali málo zákazníkov, trénoval si komediálne výstupy. Barman Chris, ktorý meral skoro meter deväťdesiat a vyzeral ako Jason Statham a priťahoval všetky ženské zákazníčky, každý deň pred zmenou pracoval na svojom románe.

Ich nebojácnosť, ich otvorené srdcia a to, ako napriek neprestajnému odmietaniu šli za svojím snom, bolo blízke tej Nellie, ktorou sa stala v poslednom roku na Floride. Boli ako deti, oplývali nezdolným optimizmom. A pocitom, že svet so svojimi možnosťami im leží pri nohách.

„Pracujem tam len tri večery v týždni,“ povedala Nellie Richardovi.

„To sú ďalšie tri večery, ktoré môžeš stráviť so mnou.“

Vytiahla obočie. „Takže už nebudeš tolko cestovať?“

Leňošili na gauči v jeho byte. Objednali si suši pre Richarda, tempuru pre ňu a práve dopozerali *Občana Kanea*, Richardov obľúbený film. Richard žartom vyhlásil, že sa s ňou nemôže oženiť, kým ho neuvidí. „Už to je dosť zlé, že neznášaš surové ryby,“ doberal si ju. Nohy si prehodila cez tie jeho a on jej jemne masíroval ľavé chodidlo.

„Už sa nemusíš strachovať o peniaze. Všetko, čo mám, je aj tvoje.“

„Prestaň byť taký dokonalý.“ Nahla sa a obtrela sa mu ústami o pery. Keď sa pokúsil o bozk, odtiahla sa. „Ale mne sa páči.“

„Čo sa ti páči?“ Richardove ruky sa jej posúvali hore po nohe. Videla jeho cieľavedomý výraz a sýtomodré oči mu potemneli ako vždy, keď sa chcel milovať.

„Moja práca.“

„Zlatko,“ ruky mu znehybneli, „celý deň si na nohách a potom sa ešte musíš naháňať a nosiť nejakým debilom večer pijatiku. Nešla by si radšej so mnou na nejakú služobnú cestu? Mohli sme ísť na večeru s Maureen, keď som bol minulý týždeň v Bostone.“

Maureen bola Richardova sestra staršia o sedem rokov, vždy si boli blízki. Keď mu v puberte zomreli rodičia, nastahoval sa k nej a býval s ňou, kým nedoštudoval. Teraz Maureen žila v Cambridgei, časti Bostonu, kde učila na univerzite viaceré humanitné predmety so zameraním na ženy. Niekoľkokrát do týždňa si s Richardom volali.

„Veľmi ťa túži spoznať. Naozaj ju sklamlalo, keď som povedal, že nemôžeš prísť.“

„Rada by som s tebou cestovala,“ vyhlásila Nellie zľahka, „ale čo moje Medviedatá?“

„Dobre, dobre. Ale porozmýšľaj aspoň o večernom kurze kreslenia namiesto čašníčenia. Pred časom si to spomínala.“

Nellie zaváhala. Tu nešlo o to, či chce chodiť na výtvarný kurz. Zopakovala: „Naozaj rada pracujem v Gibson's. Aj tak to bude len o trochu dlhšie.“

Na chvíľu sa odmlčali. Zdalo sa, že Richard chce niečo povedať, ale potom jej namiesto toho stiahol bielu ponožku a zamával ňou vo vzduchu. „Vzdávam sa!“ Poštekľil ju na chodidle. Zapišťala a on jej pritlačil obe ruky nad hlavu a štekľil ju na rebrách.

„Prosím ťa, nie!“ dostala zo seba medzi nádychmi.

„Čo nie?“ žartoval a štekľil ju ďalej.

„Vážne, Richard, prestaň!“ Snažila sa mu vykrútiť, ale týčil sa nad ňou.

„Zdá sa, že som našiel tvoj citlivý bod.“

Nellie mala pocit, akoby sa jej do pľúc nedostávalo dosť kyslíka. Priľahol ju pevným telom, diaľkový ovládač ju tlačil do chrbta. Konečne sa jej podarilo vyslobodiť si ruky a odtlačila ho oveľa prudšie, než keď ju chcel predtým pobozkať.

Konečne sa nadýchla a povedala: „Neznášam, keď ma niekto štekľí.“

Tón hlasu mala ostrý – oveľa ostrejší, než zamýšľala. Pozorne sa na ňu zahľadel. „Prepáč, srdiečko.“

Upravila si tričko a obrátila sa k nemu. Uvedomovala si, že to prehnela. Richard sa len hral, ale ten pocit, že je v pasci, v nej vyvolal panickú reakciu. Rovnaký pocit zažívala v preplnenom výťahu či cestou v podzemnom tuneli. Richard bol väčšinou na tieto veci vnímavý, ale nevedel jej vždy čítať myšlienky. Strávili spolu taký pekný večer! Boli na večeri, v kine a on sa snažil byť veľkorysý a pozorný.

Chcela to napraviť. „Nie, ty prepáč. Som ufrflaná... to len, že v poslednom čase som stále v jednom kole. A na mojej ulici je strašný hluk, keď otvorím okno, nemôžem spať. Máš pravdu, bolo by pekné, keby som si trochu viac oddýchla. Tento týždeň sa porozprávam s vedúcim.“

Richard sa usmial. „Myslíš, že si rýchlo niekoho nájdu? Jeden náš nový klient financuje veľa dobrých predstavení na Broadwayi. Môžem pre teba a pre Sam zohnať voľné lístky, na čo budete chcieť.“

Od príchodu do New Yorku zatiaľ videla len tri predstavenia – lístky boli nehorázne drahé. Vždy sedela na balkóne, raz za mužom, ktorý bol strašne prechladnutý, a ostatné razy za stĺpom, ktorý jej bránil vo výhľade.

„To by bolo skvelé!“ zvolala a pritulila sa k nemu.

Raz sa pre niečo naozaj pohádajú, ale Nellie si nevedela predstaviť, že by sa naňho vážne hnevala. To skôr jeho popudia jej lajdácke spôsoby. Vyzlečené šaty hádzala v spálni na kreslo

a niekedy dokonca na zem. Richard si každý večer zavesil oblek na vešiak a pouhládza ho, skôr než ho zavesil do skrine. Ešte aj jeho tričká ležali v radoch rovno ako vojaci vďaka pomôcke z priehľadného plastu, ktorú mal v zásuvkách bielizníka. Asi ju predávali v domácich potrebách. Navyše ich mal usporiadané podľa farieb: v jednom rade čierne a sivé, v druhom farebné a v treťom biele.

Jeho zamestnanie si vyžadovalo intenzívne sústredenie a zmysel pre detail – všetko muselo byť perfektne zorganizované. A hoci nikto nemôže nazvať učenie predškôľakov oddychovou aktivitou, v hre bolo oveľa menej, nehovoriac o tom, že pracovný čas mala Nellie kratší a jediná služobná cesta bola raz za čas do zoo.

Richard sa o svoje veci – a o ňu – naozaj dobre staral. Znepokojovalo ho, že sa vracala z Gibson's do svojho bytu v noci, a každý večer jej napísal alebo zavolať, či prišla domov v poriadku. Kúpil jej najmodernejší mobil. „Budem sa cítiť lepšie, keď ho budeš všade nosiť so sebou,“ povedal. Ponúkol sa, že jej kúpi aj slzotvorný plyn, ale to odmietla, lebo už so sebou nosila obranný sprej s čiernym korením. „Dobre,“ potešil sa. „Po uliciach chodí kopa úchylov.“

Akoby som to nevedela, pomyslela si Nellie. Premohla triašku a pocítila vďaka za ten let, za toho mladého vojaka – dokonca aj za svoju úzkosť z lietania, lebo tak sa dali do reči.

Položil jej ruku okolo pliec. „Páčil sa ti film?“

„Bol smutný. Ten chlapík mal obrovský dom a kopu peňazí, ale bol sám.“

Richard prikývol. „Presne. Aj ja si to vždy pomyslím, keď ho pozerám.“

Nellie zistila, že Richard jej rád pripravuje prekvapenia.

Nadnes niečo naplánoval – a mohlo to byť hocičo od minigolfu po návštevu múzea – a povedal, že odíde z práce skôr

a zastaví sa po ňu. Potrebovala si obliecť niečo, čo by sa hodilo na všetky príležitosti, a tak si zvolila svoje obľúbené bielo-modré pásikavé šaty na ramienka a nízke sandále.

Rýchlo zo seba stiahla tričko a športové nohavice s vreckami, ktoré nosila do materskej školy, hodila ich ku košu na bielizeň a otvorila skriňu. Posúvala šatstvo a hľadala výrazné pásiky, ale šaty tam neboli.

Zašla do Samanthinej izby a uvidela ich na posteli. Nemohla sa ponosovať – sama mala v skrini najmenej dve priateľkine blúzy. Delili sa o knihy, o šaty, o jedlo... o všetko okrem topánok, lebo Nellie mala o číslo väčšiu nohu, a mejkapu, pretože Samantha bola mulatka a Nellie – nuž, nenadarmo si Jonah pri kreslení vybral smotanovobielu, aby reprezentovala farbu jej pleti.

Za uši si votrela parfum Chanel – dostala ho od Richarda na Valentína spolu s náramkom lásky od Cartiera – a povedala si, že počká vonku, lebo Richard mal po ňu prísť každú chvíľu.

Vyšla z bytu, prešla po krátkej chodbe a potiahla vchodové dvere v okamihu, keď ktosi iný vchádzal dnu. Podvedome uskočila.

Ale bola to len Sam. „Nevedela som, že si doma. Akurát som hľadala kľúče.“ Priateľka natiahla ruku a stisla Nellie rameno. „Nechcela som ťa vyľakať.“

Keď sa sem Nellie nastahovala, celý prvý víkend maľovali so Sam zanedbaný byt. Pri natieraní kuchynských skriniek na smotanovobiele prišli na pretras rôzne témy, napríklad, že Sam sa chce pridať ku skupine horolezcov, aby sa zoznámila s drsnými chlapmi, potom jeden otec v materskej škole, ktorý vždy flirtoval s učiteľkami, Samina mama-terapeutka, ktorá chcela, aby jej dcéra študovala medicínu, aj to, či má Nellie vziať prácu v bistre Gibson's alebo radšej cez víkendy predávať v obchode s oblečením.

Keď sa zotmelo, Sam otvorila prvú z dvoch fliaš vína a rozhovor sa zvrtol na osobnejšie témy. Rozprávali sa asi do tretej ráno.

Pre Nellie to vždy bola tá noc, keď sa stali najlepšími priateľkami.

„Vyzeráš pekne,“ zhodnotila Samantha. „Si však až príliš dobre oblečená na stráženie detí.“

„Predtým idem von, ale o pol siedmej budem u Colemanovcov.“

„Vďaka, že za mňa zaskočíš... Naozaj nemôžem uveriť, že som si naplánovala dve veci na ten istý čas. To sa mi predsa nestáva.“

„Áno, som šokovaná!“ zasmiala sa Nellie, čo chcela Sam zrejme docieľiť.

„Rodičia prisahali, že do jedenástej budú doma. Čakaj ich teda okolo polnoci. A dávaj si pozor na Hannibala Lectera, keď mu povieš, že má ísť do postele. Minule ma chcel pohrýzť na zápästí, keď som mu vzala plastelínu.“

Sam dala deťom vo svojej triede prezývky: Hannibal bol ten hryzoš, Yoda Malý filozof, Darth Vader Ten, čo dýchal s otvorenými ústami. Ale keď bolo treba upokojiť dieťa, ktoré dostalo záchvat zúrivosti, Sam v tom bola najlepšia. A nahovorila Lindu na hojdacie kreslá, aby v nich učiteľky mohli utíšiť deti trpiace separačnou úzkosťou.

Zatrúbil klaksón a Nellie uvidela prichádzať Richardovo BMW so sklápacou strechou. Zaparkoval vedľa bielej toyoty, ktorá mala za stieračom parkovací lístok.

„Pekné fáro,“ hlesla Sam.

„Áno?“ odpovedal Richard. „Daj mi vedieť, keď si ho budeš chcieť niekedy požičať.“

Nellie videla, ako Sam prevrátila oči. Neraz bola zvedavá, či má pre Richarda prezývku. Ale nikdy sa jej na to nespýtala. „Prestaň. Veď sa snaží.“

Sam znova prevrátila oči, keď pozrela na Richarda.

Nellie ju krátko objala a potom zbehla zo schodov k autu. Richard zatiaľ vystúpil a otvoril jej dvere.

Mal na očiach pilotky a na sebe čiernu košeľu s džínsami, čo sa Nellie veľmi páčilo. „Ahoj, krásavica.“ Vtisol jej dlhý bozk.

„Ahoj.“ Keď nasadla a otočila sa za bezpečnostným pásom, všimla si, že Samantha stále stojí vo dverách. Nellie jej zakývala a obrátila sa k Richardovi. „Povieš mi, kam ideme?“

„Nie.“ Naštartoval, odlepil sa od obrubníka a namieril si to na východ, na diaľnicu Franklina Delana Roosevelta.

Richard za jazdy mlčal, ale Nellie si všimla, že kútiky úst má vykrútené dohora.

Keď vychádzali z Hutchinson River Parkway, siahol do priehradky na rukavice a vybral odtiaľ masku na oči. Hodil jej ju do lona. „Žiadne vykúkanie, kým tam neprídeme.“

„Nie je to tak trochu zvrátené?“ zažartovala.

„Ale chod'. Nasad' si ju.“

Natiahla si elastickú pásku vzadu na hlavu. Maska tesne priľhala, takže zospodu nič nevidela.

Richard prudko odbočil a ju hodilo na dvere. Keď nevidela, nemohla sa pripraviť na nečakané pohyby auta. A on ako vždy išiel rýchlo.

„Kolko ešte?“

„Päť alebo desať minút.“

Zrýchlil sa jej tep. Masku na oči si vyskúšala už raz v lietadle v nádeji, že zmierni jej strach. Ale malo to opačný účinok: pocítila ešte silnejšiu klaustrofóbiu. Pod pazuchami jej vyrazil pot a pevne zvierala kľučku na dverách. Už-už sa chcela spýtať, či by nemohla mať len zatvorené oči, ale potom si spomenula na jeho úsmev – chlapčenský úsmev – , keď jej hádzal masku. Päť minút. Šesťdesiatkrát päť je tristo. Snažila sa rozptýliť tým, že v duchu počítala minúty a predstavovala si ciferník a sekundovú ručičku, ako po ňom putuje dokola. Nahlas vydýchla, keď jej stlačil koleno. Vedela, že to bolo z lásky, ale svaly mala napäté a jeho prsty sa zaborili do citlivého miesta rovno nad jabĺčkom.

„Ešte minútku,“ povedal.

BMW prudko zastalo a motor stíchol. Zdvihla ruku, že si strhne masku, ale Richard ju zastavil: „Ešte nie.“

Počula, že otvoril dvere na aute, potom ho obišiel a pustil ju von. Vzal ju za ruku a viedol po čomsi tvrdom. Tráva to nebola. Chodník? Cestička? Nellie bola zvyknutá na neprestajný hluk mesta a náhle ticho bolo až nepríjemné. Akýsi vták začal spievať, potom zrazu stíchol. Viezli sa asi len tridsať minút, ale jej sa zdalo, akoby sa dostala na nejakú inú planétu.

„Už sme skoro tam.“ Richardov dych jej zohrieval ucho. „Prípravená?“

Prikývla. Bola by súhlasila so všetkým, len aby sa zbavila tej masky.

Konečne jej ju stiahol a ona zažmurkala v oslepujúcom svetle. Keď si jej oči privykli, uvedomila si, že sa díva na tehlový dom s tabuľkou PREDANÉ, zarazenou do zeme pred ním.

„Toto je tvoj svadobný dar, Nellie.“ Otočila sa a pozrela na Richarda. Celý žiaril.

„Ty si to kúpil?“ Hľadela naňho s otvorenými ústami.

Dom stál ďalej od cesty a rozprestieral sa na pozemku veľkom najmenej štyridsať árov. Nellie sa v domoch veľmi nevyznala – skromný prízemný tehlový dom na juhu Floridy, v ktorom vyrastala, bol obyčajný „štvorec“ – ale tento bol očividne luxusný. Prezrádzali to detaily aj jeho veľkosť: obrovské vstupné dvere s okienkom z lazúrovaného skla a mosadznou kľúčkou, dokonale upravené záhrady obklopujúce trávnik, vysoké lampáše lemujúce cestičku ako stráža. Všetko vyzeralo panenské, nedotknuté.

„Ja... nemám slov.“

„Myslel som si, že toho sa nikdy nedožijem,“ zažartoval Richard. „Chcel som ti ho ukázať až po svadbe, ale dohodli sme sa rýchlo a ja som sa nevedel dočkať.“

Podal jej kľúče. „Ideme?“

Nellie vystúpila po schodoch a vložila kľúč do zámky. Dvere sa hladko otvorili a ona vstúpila do vysokého foyeru, jej kroky sa ozývali na vyleštenej dlážke. Naľavo bola pracovňa so stenami obkladanými drevom a plynovým kozubom, napravo oválna miestnosť s arkierovým oknom, v ktorom sa dalo sedieť.

„Je tu ešte veľa práce. Chcem, aby si sa do toho zapojila aj ty.“ Richard ju vzal za ruku. „Najlepšia časť je vzadu. Nádherná miestnosť. Pod.“

Kráčal vpredu a Nellie za ním, prsty ťahala po kvetovanej tapete na stene, až si to uvedomila a stiahla ruku, aby na nej nenechala šmuhu.

Názov kuchyňa ju vôbec nevystihoval – s granitovými pultmi pieskovej farby, ostrovčekom s varnou doskou a chladničkou na víno plynulo prechádzala do jedálne s moderným lustrom z brúseného skla. Obývacia izba mala zapustený strop s drevenými detailmi, bol tu kamenný kozub a na stenách drevený obklad. Richard odomkol zadný vchod a vyviedol Nellie na verandu. V diaľke visela zo stromu dvojité hojdacia sieť.

Zahľadel sa na ňu. „Páči sa ti to?“ Medzi obočím sa mu urobila brázda.

„Je to... neuveriteľné,“ dostala zo seba. „Bojím sa tu niečoho dotknúť.“ Krátko sa zasmiala. „Je to dokonalé.“

„Viem, že si chcela bývať na predmestí. Stred mesta je hlučný a stresujúci.“

Povedala mu to? Nellie o tom rozmýšľala. Sťažovala sa na chaos, aký vládne na Manhattane, ale nespomína si, že by hovorila o sťahovaní. Ale možno niečo naznačila, keď rozprávala, ako vyrastala vo štvrti s rodinnými domami. Možno spomenula, že by bola rada, keby aj ich deti vyrastali na takej ulici.

„Moja Nellie.“ Podišiel k nej a tuho ju objal. „Počkaj, keď to uvidíš hore.“

Vzal ju za ruku a viedol hore schodiskom, ktoré sa rozvetvovalo do dvoch strán, a potom po chodbe popri niekoľkých

menších spálňach. „Z tejto by sme mohli urobiť hostovskú izbu pre Maureen,“ ukázal na jednu izbu. Potom otvoril dvere do manželskej spálne. Dnu vošli cez dva susediace šatníky a kúpeľňu osvetlenú denným svetlom zo strešného okna. Pod oknami stála masážna vaňa pre dvoch a naboku za sklom bol sprchovací kút.

Pred hodinou vdychovala vôňu pražiaccej sa cibule a šliapla na plechovku od diétnej koly, ktorú Samantha nechala spadnutú za dverami. Ona, ktorá bola celá bez seba, keď dostala 25-percentné prepitné alebo v sekácii objavila super značkové džínsy, sa zrazu ocitla v celkom inom svete.

Pozrela von z okna kúpeľne. Hustý živý plot zakrýval výhľad na susedný dom. V New Yorku počula cez radiátor ľudí, ktorí bývali nad ňou, hádať sa pre futbalový zápas. Tu znel hlasno ešte aj jej vlastný dych.

Striasla sa.

„Je ti zima?“

Pokrútila hlavou. „Prebehla mnou smrčka. Strašidelný výraz, čo? Hovorieval to môj otec.“

„Je tu také ticho.“ Richard sa pomaly, zhlboka nadýchol. „Taký pokoj.“ Potom ju nežne obrátil k sebe. „Na budúci týždeň prídu namontovať alarm.“

„Ďakujem ti.“ Richard na to myslel, pravdaže.

Objala ho a oprela sa mu o pevnú hrud.

„Mmmm.“ Začal ju bozkávať na krku. „Krásne voniaš. Nechceš vyskúšať masážnu vaňu?“

„Och, zlatko...“ Nellie sa pomaly odtiahla. Uvedomila si, že si krúti na prste zásnubný prsteň. „To je skvelý nápad, ale ja naozaj budem musieť ísť. Pamätáš, Sam ma požiadala, aby som za ňu vzala stráženie detí... veľmi ma to mrzí.“

Richard prikývol a strčil si ruky do vreciek. „Budem teda musieť počkať.“

„Je to úžasné. Nemôžem uveriť, že toto bude náš domov.“